

DE SPIEGEL

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET DELFTSCH STUDENTENCORPS
EN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN

REDACTIE:

HOOFDREDACTEUR: J. M. MATTHIJSEN; THESAURIER: H. HISSINK; REDACTEUREN: F. I. L. SCHÖNFELD,
C. ROSCAM ABBING, H. DE LUSSANET DE LA SABLONNIÈRE, M. C. BRAAT
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS, BEHALVE IN DE VACANTIËN. — DE JAARGANG LOOPT VAN SEPTEMBER
TOT SEPTEMBER. — ABONNEMENT VOOR NIET-LEDEN V/H.D.S.C. f 4.50 PER JAAR. — LOSSE NUMMERS f 0.25

ADVERTENTIËN PER GALJARDREGEL 12½ CENT.

UITGAVE EN ADMINISTRATIE: W. D. MEINEMA - DRUKKER-UITGEVER - HIPPOLYTUSBUURT 6 - DELFT.
6e JAARGANG — VRIJDAG 7 FEBRUARI 1930 — 14 BLZ. No. 16

UIT 'T ROODE KAMERDE

Verkozen tot lid van de Verificatie en Decharge Commissie
volgens Hfdst. VII art. 1:

J. M. Ledeboer.
J. M. Matthijsen.
J. Bosscher.

Namens de Stem- en Schouwburg Commissie,
A. F. KREMER.

VEREENIGINGEN

STUDENTEN SOCIETEIT PHOENIX.

BIBLIOTHEEK.

Nieuw aangeschafte boeken.

I. NEDERLANDSCH.

Ivans — Zijne Excellentie, No. 6 der tweede G. G.-Serie.
" — Het Brockenspook, No. 8 der tweede G. G.-Serie.
" — De Duivelskunstenaar.
W. S. Reymont — De Boeren. (Zomer) vierde en laatste deel
der cyclus.
Albert Helman — Zuid-Zuid West. (Verhalen).
Fré Dommissie — Krankzinnigen.

II. FRANSCH.

Lucie Delarue-Mandrus — Le Beau Baiser.

III. ENGELSCH.

Philip Gibbs — Heirs Apparent.

IV. DUITSCH.

Maxim Gorki — Eine Beichte. Ein Sommer.
" — Drei Dramen. (Nachtasyl, Die Kleinbürger,
Kinder der Sonne).
Klabund — Gesammelte Romane.
Stefan Zweig — Kleine Chronik. (Vier Erzählungen).

VI. GESCHIEDENIS EN LEVENSBESCHRIJVINGEN.

J. Huizinga — Cultuur-Historische Verkenningen.
H. L. van Oordt — Van Crisis tot Oorlog.
Thomas Mann — Die Forderung des Tages. (Reden und Aufsätze
aus den Jahren 1925—1929).
Walther Rathenau — Schriften aus Kriegs- und Nachkriegszeit.
Romain Rolland — La Vie de Ramakrishna.
Emil Ludwig — Juli 14.

VII. KOLONIEN, LAND- EN VOLKENKUNDE,
REISBESCHRIJVINGEN.

Maurice Dekobra — Les Tigres parfumés. (Aventures au Pays
des Maharajahs).
Germaine Krull — 100 × Paris.
Walther Rathenau — Zur Kritik der Zeit. (Mahnung und Warnung).

BROCHURES.

Ir. A. Plate — De Strijd om de Grens (geschenk).

ODIN.

Algemeene Ledenvergadering op Dinsdag 11 Febr. 1930, op
de Boveneetzaal der Societeit „Phoenix”. — Agenda:

1. Opening.
2. Notulen.
3. Wetswijzigingen.
4. Rondvraag.
5. Sluiting.

De nieuwe wet ligt gedurende de door de Corpswet vastgestelde
tijd, ter lezing op de kleine leeszaal der Bibliotheek.

STUDENTEN CAROUSSEL-VEREENIGING.

Het Bestuur heeft zich als volgt samengesteld:

W. A. Gevers Deynoot, *President.*
P. F. Blickman, *Secretaris.*
F. H. van Heel, *Thesaurier.*
C. F. de Bijll Nachenius, *Vice-President.*
C. S. Telders, *Commissaris.*

RUGBY.

R. C. EINDHOVEN—D. S. R. C.

„Wilhelmina"-terrein, 's Hertogenbosch.

Goed weer en een goed veld maakten het beginnen direkt al prettig, zoodat de herinnering aan deze dag bijzonder aangenaam is geworden.

Ons spelpeil stijgt gelukkig weer, daarbij was dit weer voor het eerst dat twee uitsluitend uit Hollanders bestaande teams een keurige en bijzonder vlotte rugby-match te zien gaven. Dat wij met 40—5 wonnen lag voor het meerendeel aan het nog ietwat schuchter spelen van onze tegenstanders. Dit kwam hoofdzakelijk door hun gebrek aan oefening en routine, het was hun tweede wedstrijd. Hoewel de opstelling van onze scrummage ditmaal geen moeilijkheden opleverde, wisten wij er lang niet genoeg voordeel uit te halen, verder zal het „wheelen" veel meer toegepast en dus geoefend moeten worden.

Onze flyhalf had een slechte, onze goalkicker echter dank zij zijn nieuwe schoenen een bijzonder gelukkige dag, 6 van de 8 trys zette hij in goals om. Dat onze jonge spelers al over een aardige dosis dash beschikken is bijzonder verheugend. Veel oefenen is echter nog noodig.

Thal Larssen, captain en coach van Eindhoven (oud-D.S.R.C.-er) maakte zeer verdiend de tegentry. Als hij zijn team serieus traint, zullen wij er uitstekende tegenstanders aan krijgen. Het ware rugby-enthousiasme voor deze zoo bij uitstek mannelijke sport zit er bij hun al in. Een andere maar niettemin voor het innerlijk leven van Rugby nog altijd zeer te waardeerden bijkomstigheid is, dat zij hun domicilie hebben in het land van raadselder literbier en houten emmertjes.

Morgenmiddag speelt de D. S. R. C. tegen een Engelsche combinatie in Amsterdam.

WANNEER KOMT DE INVOERING VAN DE DOOR DEN SENAAAT DER T. H. VOORGESTELDE NIEUWE EXAMENREGELING VOOR DE PROPAAEDEUSE?

18 Maart 1929 werd door een groote en levendige Corpsvergadering besloten bij den Senaat van de T. H. te protesteeren tegen de bestaande examenregeling en aan dit college voorstellen te doen tot invoering van de gelegenheid: a. twee maal per jaar examen af te leggen; b. tentamens af te leggen voor de candidaatsexamens.

20 Maart 1929 riep de Centrale Commissie voor Studiebelangen alle ingeschrevenen op voor een protestvergadering waar door ± 360 aanwezigen een gelijkgezind request, als dat van den Senaat werd aangenomen met algemeene stemmen.

Hierna had de Centrale Commissie het genoegen met „De commissie van overleg met de studenten" uit den Senaat der T. H. over haar request van gedachten te mogen wisselen.

In Juni 1929 nam de Senaat in principe aan: a. de invoering van tentamengelegenheid voor de candidaatsexamens; b. twee maal per jaar gelegenheid te geven om propaedeutisch examen af te leggen.

Hulde zij hier nogmaals gebracht aan den toenmaligen rector-magnificus, prof. T. K. L. Sluyterman, voor de doeltreffende wijze, waarop hij deze actie onder de professoren heeft geleid. Hulde ook voor de wijze waarop deze aftredende rector in zijn aftreerede opgekomen is voor die beschouwingen over de studie, welke ook door de studenten waren verdedigd.

Aan den huidigen rector prof. ir. F. Westendorp danken wij de opstelling van het voorstel tot redactie van een Kon. Besluit, waarbij de mogelijkheid zal worden ingevoerd twee maal per jaar propaedeutisch af te leggen. Grooten dank zijn wij ook den nieuwen rector-magnificus verschuldigd voor zijn begripen van de belangen van studenten, studie en T. H.

Aldus zagen wij professoren en studenten vereenigd voor de invoering van een nieuwe examenregeling aan de T. H. De professoren als uitvoerders hiervan en de studenten als eerst belanghebbenden.

In het begin van de maand November bereikte het voorstel tot wijziging van Kon. Besl. de curatoren der T. H.

Heden ten dage is het er nog!!!

Toch kunnen wij niet aannemen, dat curatoren het voorstel van den Senaat der T. H. over de examenregeling der professoren ook maar onwelwillend zijn gezind. Het curatorium der T. H. bevat 3 ingenieurs (de meerderheid), allen oud-lid van het D.S.C. Der curatoren secretaris laat zich steeds kennen als een oud-corpslid, dat begripend tegenover het Corpsleven staat.

De Vox van 24 Jan. schaamt zich over haar uiterlijk. Zij wenscht zich te verfraaien en looft daartoe prijzen uit. De almanakbespreker schaamt zich over het mengelwerk. Verder een slecht vers en goede Cheeselets en Kleine Tragediën.

De Virtus van 24 Jan. opent met een bespreking van de Leidsche Almanak. De schrijver houdt uitvoerige aesthetische beschouwingen en prijst terecht de groote veranderingen in het uiterlijk. Bij het beschouwen der teekeningen zweefde den schrijver het woord „Delftsch" soms op de lippen. Laat het niet verder komen! Immers de doortastende zekerheid van eenige Delftsche teekenaars, die de laatste jaren een eigen karakter aan onze almanak gaven, wordt in Leiden niet gevonden. Hun kracht ligt meer in kleine prentjes tusschen de tekst. In grootere dalen zij te veel af in humoristische details.

Verder eenige behartenswaardige algemeenheden over een Corpsverslag. De Leidsche notitie is weer bijzonder prettig.

Der Clercke's voorpagina doet mij wederom denken aan een verkiezingspamflet, maar van een nette partij. Het is orgaan der gezamenlijke studentenverenigingen en moet dus zoo nu en dan iets schrijven over wat allen bindt. Vandaar 2 inlichtende stukjes over studie: In de faculteitskleuren heerscht een afzichtelijke wanorde. Evenals in de administratie van het blad, dat rekening moet houden met de rechten en plichten van 27 verenigingen. Waarom deze boeken recenseeren, zonder eenig enthousiasme, en slechts één oorspronkelijke bijdrage?

De redacteuren van de P. C. hadden de kerstvacantie beëindigd; zij spoedden zich naar hun kantoor, waar stapels boeken op een waardige bespreking wachtten en zij aan 't werk? Ook het Kerstnummer van de Spiegel vonden zij. De persredacteur las het en bloosde, werd toen kwaad en vloekte: drommels. Hij vond er nl. „een scharrelverhaal met een kleine twintig van de allergrofst vloeken." Bah!

Het Stoepje was echter naar zijn hart.

Een curatorium, waar wij op vertrouwen kunnen. Maar waarom ligt het betrokken voorstel dan nu al drie maanden bij het college van curatoren?

Wij weten, dat er zekere personen zijn in en ook buiten de professorenwereld, die het slecht meenen met de voorgestelde examenregeling. Wij weten, dat deze personen invloedrijk zijn en al hun invloed zullen aanwenden. Het resultaat, dat zij na tientallen van jaren hebben weten te verkrijgen zullen zij maar niet voetstoots prijsgeven.

Maar er zijn redenen, waarom wij toch wel kunnen hopen, dat hun intensieve actie niet zal worden beloond.

In de eerste plaats zou aan de Senaat van de T. H. het recht worden ontzegd haar eigen studieregeling vast te stellen. Een recht, dat toch wel als één van de meest specifieke van de Senaat der T. H. kan worden gequalificeerd.

De minister zal toch niet voor Delft een andere studieregeling, dan voor de andere hoogeschole en universiteiten in Nederland vaststellen. Een dergelijke afwijking kunnen m. i. alleen de betrokken professoren, gezien het door hen het duidelijkst gevoelde bijzondere karakter der studie, instellen.

De professoren hebben hun oordeel gegeven en iedere professor lid van den academischen Senaat zal dat besluit alszoodanig eerbiedigen, zooals zelfs de examenregeling van 1924 geëerbiedigd werd en nog wordt.

De professoren maken in dezen één front met de studenten. Er zijn nu natuurlijk verschillende wijzen, waarop de curatoren het voorstel kunnen behandelen. Wanneer het niet aangenomen wordt, brengt dit de verantwoordelijkheid voor de examenregeling op een plaats waar zij niet behoort te zijn. Curatoren begrijpen dat ongetwijfeld.

Bevelen echter curatoren het voorstel niet met al hun overtuiging en kracht aan bij den minister, dan is het gevaar groot, dat reeds genoemde kleine maar invloedrijke groep op het ministerie de afkondiging van het nieuwe Koninklijk Besluit zal weten tegen te houden.

Alleen als curatoren hun volle prestige en overtuiging achter het voorstel van professoren en studenten zetten zal het Koninklijk Besluit afkomen.

Aan de resultaten zullen wij het prestige, de kracht en de overtuiging der curatoren kunnen beoordeelen. Gezien echter het tegenwoordige curatorium der T. H., mogen wij vertrouwen, dat na vijf jaren voortdurend protest tegen de examenregeling van 1924 weer bewust de weg zal worden ingeslagen, die afvoert van streng opgelegde examendwang, welke smaakt naar efficiency en massaproductie, terwijl het om academische vorming in den ruimsten zin gaat.

A.

GROTIUS.

De menschen loopen en de lantaarns staan in den regen. Ik fiets in den regen, die neerstroomt, loodrecht en nijdig uit-éenspat op de straatsteenen en op de daken der huizen.

Aan den neus van Hugo de Groot hangt een druppel. Dadelijk valt hij. Dan komt een nieuwe, langs zijn voorhoofd, ergens uit zijn wang; die komt misschien terecht in zijn oog en druipt langs zijn wang verder. De veer, waarmee hij schrijft is nat, stijf van het water en de bladen van zijn boek zijn doorweekt. Zijn voeten blijven droog, bijna verscholen onder de wijde groot-neerhangende toga. En zijn witte kanten kraag wordt groen, gaat slap hangen.

Grotius merkt het niet.

Hij merkte ook niet, dat ik vroeger met mijn vriendjes na schooltijd om hem heen danste en stoeide. Wanneer het marktplein donker werd en de lichten in de winkels aangingen en de dingen helzichtbaar werden achter de spiegelende ruiten, dan bestormden wij Grotius. Ik stelde me verdedigend op het voetstuk en versloeg ieder aanrander, die gefingeerde nijd, haat en afgunst omzette in schreeuwen en armzwaaiend-aanstormen op het beeld.

Maar Grotius merkte het niet.

Een heimelijke angst heb ik altijd gehad, voor hetgeen in zijn boek geschreven staat. Mijn vader heeft het eens verteld. Ik geloof, dat ik toen de ooren dichtstopte met mijn vingers, want ik wilde het niet weten. Toch luisterde ik.

's Nachts moest Grotius schrijven; zoo dacht ik tenminste. Want dan zingt de toren. De wind waait over Delft, hoog in de lucht. De wind komt van ver, van achter de zee heelemaal, dan over de duinen, waar in den nacht alleen een koddebeier rondsluipert en schrikt van het geruisch, dat zijn oude voeten in het kreupelhout maken. En de wind neemt mee zijn kreunen en hoesten en het geluid van het hout en van knappend helmgras.

En hoe verder de wind waait over Holland, hoe meer hij meeneemt. Het gerinkel van glas in het Westland, het gehuil van een hond. Het breken van een dakpan, die neerploft in een oude steeg, 't jengelen van kinderen, die wakker schrikken uit hun slaap. Het gezoem van motoren en de eenzame schreeuw van een schipper, die door de grachten boomt. En de wind waait sneller, meedogenloos en voert de geluiden mee. Gooit ze omhoog, de lucht in en naar beneden in de straten en tegen de toren van de nieuwe kerk. De galmgaten zingen, de kleine klokken bengelen, geven geen geluid. Maar de toren zingt.

Door het open venster hoorde ik den toren. Nu moest Grotius schrijven. Maar ik durfde niet kijken naar omlaag in het marktplein, want de Mare Liberum kon klaar zijn. Grotius zou van het voetstuk neergedaald zijn, het boek achterlatend. En dan was ik de eerste, die het zien zou. Moest ik dan schreeuwen of huilen, of onder de dekens kruipen of naar buiten gaan en het zware groote boek dragen met mijn kleine handen onder mijn armen? Maar waarheen, het dragen naar het raadhuis of naar de kerk? En wie had er recht op? Niemand, alleen ik. Dus mee naar mijn slaapkamer nemen, het onder mijn bed stoppen. Maar ik zou de steile trap niet op kunnen met het zware boek. Ik zou vallen en schreeuwen van pijn en alles verraden — neen!

Later, toen ik vaarde op de Coen en we lang binnengaats bleven op een klein eiland, waar de zon hoog aan de lucht scheen, warm, schrijnend heet, wist ik dat Grotius diep in mij leefde. Toen wist

ik, dat ik niet voor niets 's nachts van hem gedroomd had, toen in den herfst de toren zong en zijn hoofd druipde van regendruppels.

Want toen ik in Terradja de zeeroovers leerde kennen in een kroeg met traag sleepende dreunmuziek en ik den volgenden dag met hen meeding eerst ver weg langs de kust en dan de zee in naar hun schepen; toen het ochtend werd en de zon de golven rood en goud kleurde en we verweg-voeren naar de eindeloos-ver weg-blijvende, immer-strakke horizon, toen voelde ik iets van zijn Mare Liberum.

M.

BOEKBESPREKING

LETTERKUNDIGE ALMANAK VOOR VLAANDEREN 1930

Het doel van dezen almanak is een momentopname te zijn van de stand der hedendaagsche Vlaamsche letteren, beter en vollediger dan Erts dit deed. Er werd daartoe gastvrijheid verleend aan drie litteraire generaties, waarvan de onmiddellijk vóóroorlogsche o.i. het bewijs levert nog steeds de belangrijkste te zijn.

Reeds bij het vluchtig doorbladeren, missen wij het traditioneele, gezapige Vlaamsch à la Timmermans, de losse leut en boert, een druk gebruik van het zoo smakelijke en dankbare dialect. Er is hard, suggestief proza voor in de plaats gekomen, boeiende plastic (b.v. in het krachtige „Afscheid van Paul Kenis). De Schelde stroomt niet langer zeewaarts temidden der frissche, beboterbloemde weiden; er zijn fabrieken op hare oevers verrezen; levende, sterke, zwarte fabrieken. Door de klare, blauwe lucht vlagen grauwe rookpluimen. Waar is het tevreden dorpje met de stille rust der hofjes, het hobbelige kerkpleintje, de krul-geveltjes, meneer pestoor met zijn steeds mopperende meid? Vrachtauto's denderen over de keien; de huizen-met-horretjes dreunen. Er is een bioscoop in de hoofdstraat. Aan de voortschrijdende verstrakking en verdieping van het tegenwoordige leven hebben de jonge Belgen zich zonder eenige restrictie overgegeven.

Ook de ronde, Vlaamsche gemoedelijkheid blijkt taboe te zijn in het hedendaagsche essay; veel meer georiënteerd naar de Noord-Nederlandsche collega's, vinden wij bondigheid, felheid en cynisme. Maurice Roelants schrijft één pagina. Maar dan kent men Maurice Roelants, en waardeert hem.

Richard Minne verbergt dynamiet in zijn brieven. Hij maakt korte driftige zinnen. Zij ploffen neer als lood; zij staan onwrikbaar als een rots. Minne breekt de liason met een juffrouw op deze wijze:

„Mejuffer, Zet uw twee ooren open: Uit, Uit, Uit. Ik dop een punt achter onze liefde, een groot, zwart, dik, rond punt. Een punt als een klad, als een hooge hoed, als een uitgedoofde krater, als een doodvonnis. Een ruw, een weerbarstig, een grijnzend punt. Een punt dat schaduw afwerpt, kilte en onvruchtbaarheid. Een punt.”

Grauls schrijft een gedicht over een wijde, stille sneeuwwereld. En daarin heel eenzaam en klein een oud bedelventje. „Stippelventje” noemt Grauls het.

De mensch van de Woestijne wordt besproken door Firmin van Hecke. Hij wijst op den moed en wilskracht van dezen zeldzamen dichter-bij-de-gratie-Gods, die afdaalde in de sombere angstaanjagende diepten van zijn ziel. Karel van de Woestijne zelf noemde zich een gesloten geest en waar het kon verzwaarde hij zijn harnas. Doch slechts om zijn gemoed te tyranniseeren en zich op de meest onbaatzuchtige wijze op te offeren voor zijn medemenschen.

Ter afwisseling van het geschrevene, worden wij vergast op vele portretten; er is het eeuwige masker van Urbain van de Voorde, een ongunstig contereitsel van Marnix Gijsen. J. Fr. Cantré voegde hier enkele zeer mooie houtsneden aan toe.

M. C.

Th. VAN LEIPSIG
Wijnhaven, h. Peperstraat

Teekentafels
compleet met bord
en rechtgeleiding
vanaf f 27.-.

Teekenborden,
-haken, -Portefeuilles,
Driehoeken

Passerdoozen
Dictaatcahiers
Vulpenhouders

Orange 2 ct

Bleu 2½ ct

Rouge 3 ct

Vert 3½ ct

HOFLEVERANCIER
VAN H. M. DE KONINGIN

Steeds eerste kwaliteit

Levert U de

**Luxe Brood-, Koek-
en Beschuitbakkerij**

A. W. UNGER
Markt 21 - Tel. 222

ARTISTIEKE
BLOEMBINDERIJ

„FLORAL ART”

FIRMA
GEBR. VANDER VALK

HOUTTUINEN 18-24a - DELFT
TELEF. 980 - POSTGIRO 121830

N.V. BROUWERIJ
D'ORANJEBOOM
OPGERICHT 1671
ROTTERDAM

2 1/2 eeuw ervaring
garandeert U prima
bier.

Spekslagerij

Oude Kerkstraat 9
Telefoon 178

Specialiteit in fijne
VLEESCHWAREN

OPGERICHT 1863

1e KLAS ZAAK HIER
TER STEDE.

Aanbevelend,
A. M. STEIJGER.

TECHNISCH BUREAU B. J. WEIJLAND
VOLTA STOFZUIGERS

VLOERWRIJVERS ELECTROLUX

GRATIS DEMONSTRATIE - HUURKOOP VANAF F 7.- P. MAAND
OUDE DELFT 227 - DELFT - TELEFOON 935

— TREEDT —

ALVORENS UW DISSERTATIE IN DRUK TE
GEVEN, EERST IN ONDERHANDELING MET
DRUKKERIJ W. D. MEINEMA
HIPPOLYTUSB. 6 DELFT TELEFOON 160

OPGERICHT 1864

CONFISEUR PATISSIER
CUISINIER GLACIER
J.J. VAN GILS
FA. GUSSENHOVEN
Binnenw.sl. 30 Delfg. weg. 5
Telef. no. 18 Telef. no. 295

Zoute Krakelingen
(spec.) Stengels, pal-
miers, bollen enz.
Tartin Chestre
en andere kaaskoekjes
Hollandsche Wafels

Sigarenmagazijn
't Prinsenhof
Oude Delft 105
TELEFOON No. 585

GERENOMMEERDE
SIGAREN EN
SIGARETTEN
- MERKEN -
GEIMPORTEERDE
SIGARETTEN
Het Adres
voor import sigaren
Henry Clay - Bock

Conservatorium voor Muziek.
ROTTERDAMSCHWEG 1

Inschrijving van nieuwe leerlingen voor alle
vakken. Piano, Cello, Solozang, Viool, Orgel
en Declamatie.

B. VETH & CO
18 79
DELFT

Betrekt Uwe melk en melkproducten van de
Delftsche Melkinrichting
DIRKLANGESTRAAT 66-70
TELEFOON No. 42

UITSLUITEND PRIMA KWALITEIT
Streng toezicht over de melk op
eigen laboratorium. Gerechtigd tot
het voeren van het Rijksbotermerk

J. STOLK

v. h. Firma L. H. van Dop
Hippolytusbuurt 10
Telefoon 159 - Delft

Aardappelen,
Groenten, Binnen-
en Buitenlandsche
Vruchten

Fruitmanden

N. VENEMA

HEEREN- EN
DAMESKLEEDERMAKER
BONTWERKER

HOOGEWAL 4
TELEFOON 13126
DEN HAAG

SPECIAAL
ENGELSCH
STOFFEN

FIRMA C. H. POOT
WONINGINRICHTING
BRAB. TURFMARKT 21-23

EEN KIJKJE

IN ONZE MAGAZIJNEN ZAL
U NIET TELEURSTELLEN

Passagebureau
J. de Kuyser & Zonen
Oude Delft 229-231
Opgericht in 1822

Agenten van de
Rotterdamsche Lloyd
en de Maatschappij
„Nederland”.

Bespreekt Uwe
Indische Passage bij ons.
SPOORBILJETTEN NAAR
:-: ALLE LANDEN. :-:

TECHN. HOOGESCHOOL

Geslaagd voor het candidaats-examen voor Werktuigkundig ingenieur: J. M. Plantfeber.

Geslaagd voor het Ingenieursexamen voor Mijningenieur: J. G. van Blom, H. A. M. van den Dungen, H. Pomes, L. L. van Praag, H. R. Schutte.

Geslaagd voor het Ingenieursexamen voor Electrotechnisch ingenieur: A. F. Arnold, V. E. Gonsalves, A. D. J. de Bergh, C. G. Koops, W. F. van Limborch van der Meersch, C. G. A. von Lindern, J. Pool, J. L. J. Rutten, R. D. M. Verbeek, H. A. de Vries.

Wijziging in den Lesrooster 1929—1930.

Het College Signaalwezen voor studenten C4xx E4xx op Vrijdag 1—2, zal met ingang van 29 Januari 1930 door Dr. ir. W. Th. Bähler gegeven worden op Woensdag van 2—3 uur in zaal 8. De Secretaris van den Senaat, Dr. ing. ir. H. S. HALLO.

Prof. dr. ir. G. van Iterson zal zijn colleges over Suikerleverende Gewassen hervatten op 24 Januari 1930.

Op 31 Januari zullen de colleges beginnen over het Suikerriet, waarvan achtereenvolgens zal worden besproken: botanie, veredeling, cultuur, ziekten en plagen, oogst, bestanddeelen. Daarna (vermoedelijk na Paschen) zal de Suikerbiet worden behandeld, waarvan ongeveer dezelfde onderwerpen zullen worden besproken.

Zooveel mogelijk zal een korte samenvatting van het college op een hectografie aan de toehoorders worden uitgereikt.

Ondergeteekende maakt bekend, dat de cursus over Microscopisch Onderzoek van Plantaardige Voedings- en Genotmiddelen zal gehouden worden op Vrijdagavond 7½—10¼ u. Zaterdagmorgen 9¼—12 u. De cursus vangt aan op Vrijdag 7 Februari a.s.

VAN ITERSON.

Rijksmuseum van Oudheden te Leiden.

Archaeologische Lezingen en Cursussen.

Voorjaars-Programma 1930: Avondlezingen.

28 Januari, Prof. Dr. A. Scharff, (Kustos der Aegypt. Abteil. d. Neuen Museums Berlin).

Die älteste Kulturentwicklung Aegyptens.

30 Januari, Die Privatgräber der Pyramidenzeit.

REPETITOREN

NATUURKUNDE EN THERMODYNAMICA bij Dr. W. Mandersloot, Gevers Deynootweg 135, Scheveningen.

WISKUNDE, ook BESCHRIJVENDE MEETKUNDE bij Ir. W. J. Vollewens, c.i., (oud-assistent T. H.) Hoornbruglaan 84 te Rijswijk (Z.-H.), Tel. Den Haag 18393.

ELECTROTECHNIEK bij Ir. M. Peekema. (oud-assistent T. H.) Julianalaan 8, Delft.

WISKUNDE, ook BESCHRIJVENDE MEETKUNDE bij A. Th. Sedee, Leeraar Gymnasium, Waalsdorperweg 37, den Haag (te bereiken met buslijn R van Station H.S.M.)

WISKUNDE, NATUURKUNDE, MECHANICA, KL. VIERKANTEN bij Dr. Ir. E. H. M. Beekman, Maarten Trompstraat 25

Voor deelname aan deze rubriek (25 plaatsingen voor f 25.—) wende men zich tot de Admin. van „De Spiegel” Hippolytusbuurt 6, Tel. 160

18 Februari, Dr. J. H. Holwerda, Romeinsch Kunsthandwerk. (Onderwerp nader aan te duiden).

4 Maart, Mej. J. P. J. Brants, Etrurische kunst.

18 Maart, Prof. Dr. G. A. S. Wnijder, (Amsterdam). Het portret in de Romeinsche kunst.

1 April, Mevr. M. J. J. Irish Stephenson-Hagen, Het zien van Egyptische kunst.

Zij, die één of meer lezingen wenschen bij te wonen, gelieven zich daartoe op te geven vóór 25 Januari a.s., hetzij schriftelijk bij de Directie of door hun naam te tekenen op de daartoe bij den Museum-portier gereed liggende lijst, onder bijvoeging of betaling van f 1.— per persoon voor onkosten. Zij ontvangen dan tijdig voor elke lezing gratis een afzonderlijke toegangskaart. *Inschrijvingen voor de najaars-lezingen 1929 zijn ook voor deze voorjaars-lezingen geldig.*

Tentoonstelling. Tentoonstelling van platen, betrekking hebbende op de Egyptische tempels, gedurende de maand April 1930. De Conservator Dr. W. D. van Wijngaarden, zal op Woensdag 2 en 16 April, 's nam. te 2 uur aanwezig zijn tot het verstrekken van inlichtingen.

INLEIDING, GEHOUDEN DOOR DEN HEER A. F. DE BOOY OP DE 2e HUISHOUDELIJKE VERGADERING VAN DE DELFTSCHE STUDENTEN DEBATING CLUB op Woensdag 29 Januari op de Bibliotheek van de Sociëteit „Phoenix”.

Onderwerp:

DE TOEKOMST V. H. DELFTSCH STUDENTEN CORPS

Stellingen.

1. Voor de vorming van een goed ingenieur is het intensief lidmaatschap van het Delftsch Studenten Corps praktisch onontbeerlijk.
2. Het D.S.C. dankt zijn waarde en betekenis aan de essentiele verschillen tusschen deze studenten maatschappij en de groote Maatschappij.
3. Deze verschillen dreigen allengs en vooral in de laatste jaren gradueel te worden wat de ondergang zou beteekenen van het eenig ware Studentenleven.
4. Bepalend voor de Corpsgeest is de Sociëteitsgeest, is de bieromzet op de Sociëteit Phoenix.
5. Het Bestuur der Sociëteit Phoenix behoort ondanks Leidsch voorbeeld te worden gesplitst in een commissie van beheer en een commissie van orde en vertegenwoordiging.

Mijne Heeren,

De verschillende besturen der Debatingclub waren steeds in principe gewoon, tweederangs sprekers te engageeren, om voor de vergadering der leden hunne aanvechtbare thesen te verdedigen, teneinde aan het eerste doel der vereeniging: de gelegenheid te geven tot debat, zoo goed mogelijk tegemoet te komen. Het is dan ook waarschijnlijk daarom, dat een Corpslid als inleider altijd welkom was, wijl dan geen routine hem ten dienste kon staan, om door overbluffing der toehoorders de ware kracht zijner argumenten te vertroebelen. Niet slechts door mijn gebrek aan sprekersroutine voel ik mij op het oogenblik een weinig beschroomd tegenover deze zoo talrijke vergadering; het is ook omdat ik, door mijn onderwerp, hedenavond u niet voor een uitgebreide feitenkennis, door een keur van citaten kan overdonderen, neen, ik kan geen enkel feit, geen enkel citaat aanvoeren tot sterking van mijn betoog, u mijne heeren, niet bekend.

Het is niet, gelijk mij minder ter wille zijnde toehoorders wellicht smalend zullen denken, om mij bij voorbaat te verontschuldigen, dat ik deze opmerkingen maakte, het is veeleer, wijl ik bevreesd ben de zaak die ik vóórsta, hedenavond slechts gebrekkig te kunnen verdedigen; het is veeleer, wijl ik uwe goeden wil wensch in te roepen, niet de scherpe klauwen van uw intellect bij voorbaat uit te slaan naar iedere vermeende zwakheid in mijn betoog, waar het details betreft, doch te pogen de groote lijn ervan aan uwe ervaringen te toetsen. U hebt het volste recht, mij persoonlijk aan te vallen zoo hard en zoo lang als ge maar wilt, ik zal er slechts profijt van hebben, zoo uwe aanvallen doel treffen, doch bedenkt

daarbij, dat mijn onderwerp ons allen na ter harte behoort te gaan, overweegt, dat ik hier per slot met de overtuiging sta, dat ons Corps bezocht wordt door een sleepende kwaal, die zoo snel mogelijk bestreden moet worden.

Het is waarschijnlijk, mijne Heeren, dat het u niet mogelijk was, uit mijne stellingen de groote lijn van mijn betoog vast te stellen, toch evenwel hoop ik vanavond niet eenige losstaande zaken, het Corps betreffende, te memoreeren; ik wil inderdaad, via de verschillende quintessencen die ik in mijn stellingen poogde neer te leggen, één vaste route volgen. Deze route gaat dan via stelling I, die het groote nut en het ontzaglijke belang van ons Corps mededeelt, via de essentiële eigenschap die dit Corps zoo nuttig en zoo belangrijk deed worden, die ik in stelling II vastlegde, naar het in stelling III gesignaleerde spook, dat onze gemeenschap bedreigt, om zich weer voort te zetten via stelling IV, die eigenlijk tweedeelig is, n.l. op tweeërlei wijze de kern van het Corpsleven blootlegt, naar stelling V, die de eerste mogelijkheid constateert om het Corpsleven gezond te houden en, waar noodig, wederom te maken.

Om de nummers der stellingen een oogenblik te laten rusten, is mijn betoog dus zeer in het kort als volgt samen te vatten: Het Corps is een zegen, voor wie er intensief lid van mocht zijn, en dat dit zoo is, is te danken aan de omstandigheid, dat deze gemeenschap, van in Delft studeerenden zich essentieel anders, en beter, heeft ontwikkeld dan de groote maatschappij; het Corps is dus een geheel andere maatschappij, dan de groote, zij het een uitstekende voorbereiding tot deze, en het is niet, het is per sé niet, dreigende misvatting die sloopend is voor het gezonde Corpsleven, een kleine gemeenschap binnen de groote, alleen ietwat geïdealiseerd. Half-zachte ethiek, knorrigheid binnen het Corpsbestek, of wat dan ook, doet er het zijne toe de opvatting te kweeken en te cultiveren, als zou het groote voordeel van het Corps zijn, dat men in de gelegenheid is zijn vrije tijd gezellig met kennissen door te brengen, zonder kwaadsprekerij, en elkaar op zachtzinnige en milde wijze op de wederzijdsche fouten attent makend, onderwijl een groote algemeene ontwikkeling opdoende, een opvatting, die een grove misvatting is en volstrekt schadelijk voor het Corps, dat is de Corpsgeest, dat is de societeitsgeest. Terwijl deze laatste weer bepaald wordt — niet door de hoeveelheid aardig pratende of gezellig kaartende tafeltjes, doch door de hoeveelheid bier, die gebruikt wordt. Het lichaam, dat ervoor zorg behoort te dragen, dat de societeitsgeest goed blijft of wordt, is het bestuur der societeit, en omdat deze taak zoo belangrijk is, mag de taak van dit bestuur niet tweeslachtig zijn, moet het in staat worden gesteld er zich geheel aan te wijden.

Ik keer, na u eenigermate deelgenoot gemaakt te hebben van wat u, in zeer groote trekken, vanavond van mij zult hooren, tot mijn uitgangspunt terug: het Delftsch Studenten Corps.

En dan moet ik weer aanvagen, te vermelden, wat ik tot dusver verzuimde, dat ge niet van me moet verwachten, dat ik u zal gaan overtuigen met een keten van vaststaande en onaanvechtbare argumenten, zoodat mijn betoog staat of valt met mijn al of niet zuivere logica, ik zal herhaaldelijk een beroep moeten doen op uw, ik hoef haast niet te zeggen naar mijn meening goede, smaak, op uw gevoel. Mijn argumenten zijn haast allen gevoelsargumenten: wellicht is dit u een geruststelling, dat ge het in het geheel niet met mij eens behoeft te zijn.

De jongen van 17, 18 jaar, die van H.B.S. of Gymnasium komt, en die er nog in de verste verte geen begrip van heeft, wat alzo er in het leven te koop is, en wat de klank vrijheid in werkelijkheid beteekent, komt in de greep van het Delftsch Studenten Corps. Aangenomen, dat hij er een intensief lid van wordt, dat is een lid, dat op de werkdagen practisch iedere middag en vrijwel iederen avond de societeit Phoenix bezoekt, dat deelneemt aan het verenigingsleven zoover het daartoe in staat is, dus aan laat ik zeggen twee verenigingen, dit dus aangenomen, herhaal ik, zal zoo iemand gedurende zijn geheele verdere leven God op zijn bloote knieën danken, dat hem het voorrecht van dit lidmaatschap beschoren was. — Het is een heel merkwaardig iets, dat het Corpslid van het niet-Corpslid, sterker nog, van ieder heer van kantoor of wie dan ook van dezelfde leeftijd onderscheidt. Een heel merkwaardig iets: is het betere kleeding? neen toch, want de verschillende minder hygienische bezigheden die de Delftsche studie nu eenmaal met zich medebrengt, hebben daar hun stempel op gedrukt. Is het de wijze van kleren dragen? Misschien ja, maar dat is toch niet het voornaamste. Het is waarschijnlijk niet in één definitie samen te vatten, het is een reeks van eigenschappen, die tesamen dat „iets" vormen: het is een zekere kak, die men wel eens smalend studentikoos heeft genoemd, het is een zeker zelfvertrouwen, een zekere flair om op te treden en met menschen om te gaan, een zekere snelle en goede kijk op personen en toestanden, een zekere beschaving. — Een zekere stijl, een zekere levenskunst kortom als men het dan persé in een enkel woord wil hebben. Of, zoo ge wilt, een zeker klassebewustzijn.

Het is een oude waarheid, een waarheid als een koe, waarover niet verder uitgeweid behoeft te worden, dat een optreden alles kan zijn. En het is haast overbodig, om te wijzen op de practijk: de betrekkingen, die Corpsleden krijgen, en die anderen krijgen, om vast te stellen dat dit voor een ingenieur dubbel geldt. Hoe

wilt u, dat een ingenieur, die na een enkel woord reeds gaat blozen, wiens haren naar een kapper snakken, vol puisten nog wel, tot overmaat van een toevallige ramp, al zal er wel een middel tegen bestaan, prestige tegenover zijn arbeiders zal hebben? Hoe wilt ge, dat hij gasten zal ontvangen, ze rondleiden? Het is niet eens zijn gebrek aan algemeene ontwikkeling dat hem dwars zit, die heeft hij niet hard noodig bij zijn werk, al zal zijn leventje er buiten daardoor wel erg triestig zijn, het is vooral een gemis aan een zekere kak, die men wel eens smalend studentikoos heeft genoemd, aan een zeker zelfvertrouwen, een zekere flair om op te treden en met menschen om te gaan, een zekere snelle en goede kijk op personen en toestanden, een zekere beschaving. Een gemis kortom aan al die eigenschappen, die tesamen dat merkwaardige iets vormen, waaraan men een goed Corpslid kan herkennen.

Ik noemde daarnet de algemeene ontwikkeling, die in zooverre onontbeerlijk is voor den ingenieur, als hij geacht moet worden als mensch er aanspraak op te mogen maken, naast zijn werk ook andere dingen te bezitten, om zijn leven te vullen, daar het ieder mensch, dien naam waardig, een ideaal moet zijn rijk, in den geestelijken zin, te leven, open te staan voor vele andere zaken dan zijn bedrijf. Ik durf hier niet te veel over uit te weiden, uit vrees zijwegen te beslaan, die zoo straks bij het debat alle aanleiding tot nadere bestudeering zouden geven, wat niet in mijn bedoeling ligt, en zal mij dus bepalen tot de simpele constatering van het feit, dat het Corps als voedingsbodem voor algemeene ontwikkeling, door zijn ondervereenigingen, door zijn societeit ook, uitmuntend is, daarbij echter uitdrukkelijk vermeldend, dat algemeene ontwikkeling niet het hoogste goed is, wat het Corps schenkt. Belangrijker nog is, dat het Corps zijn leden nog iets anders meegeeft: dat andere, wat ik zooeven aangaf, en wat, op een enkele hooge uitzondering na, die er natuurlijk is, en die mij in mijn eerste stelling practisch onontbeerlijk in plaats van het sterkere onontbeerlijk deed zetten, het integreerend gemis is en zal blijven, voor ieder ingenieur, die de geneugten van het Corps niet heeft geproefd.

Het is verkeerd, te zeggen, dat het Corps beschaving zou bijbrengen, beschaving is een eigenschap, die men van huis uit heeft meegenomen of die men, in het algemeen, nimmer zal bezitten. Beschaving, die een intuïtief goede smaak met zich medebrengt, en kenbaar is aan duizend kleinigheden, is één der hoogste goederen die het ouderhuis mee kan geven, doch het is ijdel, gedurende achttien jaren gekweekte onbeschaafdheid, door het Corps in zes jaren teniet gedaan te willen zien. Wel is het verleidelijk, aan het Corps ook deze eigenschap te willen toeschrijven, want een goed Corpslid is bijna altijd beschaafd. Doch dit is veeleer toe te schrijven hieraan: dat het Corps dié Delftsche studenten voor het overgrote deel vereenigt, die van goede kom-af zijn, zooals dat heet, en dat in het Corps voor anderen theoretisch wel, doch practisch geen plaats is. Het is een feit, waarop ik om dezelfde redenen als daarnet, evenmin nader wil ingaan, dat voor een ploeterijzoon, om een heel sprekend voorbeeld te noemen, in het Corps geen plaats is. Men kan hierover denken, gelijk men wil, ik persoonlijk acht het verheugend.

Is dus beschaving in 't algemeen geen eigenschap, die men in het Corps kan verkrijgen — men kan zich hoogstens met een vernislaagje bedekken — al die andere eigenschappen, die ik opsomde, mogen zonder meer aan het Corps worden toegeschreven. De groentijd, die als hoogste nut heeft het besef, dat men, hoe een flinke jongen men zich ook dacht na het afgelegde eindexamen, nog volstrekt niets is, en iets geheel anders gaat worden, dan men zich ooit had kunnen droomen, een besef dat de uitroep wakker moet roepen: ik ben nu student, en wat duivel ik zal het zijn ook, de groentijd, opgevolgd door een eerste jaar vol van de verrassendste wederwaardigheden, ingetoomd onderwijl door een voortdurende en liefst ruwe critiek van de zijde der oudere jaars, die doet beseffen, dat er nog heel wat aan ontbreekt, dit eerste jaar weer opgevolgd door verdere jaren die de evolutie geleidelijk voltooien, dit gansche complex vormt de eigenschappen, die voor later, voor de vorming van een goed ingenieur, naast vakkennis, onontbeerlijk zijn.

Indien men bedenkt, dat een ingenieur bij een fabriek als Philips momenteel reeds veelal begint met een honderdtal arbeiders onder zich te krijgen, dan spreekt het voor zichzelf, dat er nog andere eigenschappen noodig zijn, dan vakkennis. Naast organisatorische talenten, die in de Corpsverenigingen geschoold kunnen worden, dient men prestige te hebben onder zijn minderen, dient men een lid van de heerschende klasse te zijn, zoo ge wilt, ik ben niet bang voor een woord. Dient men, om het op zijn kortst en op zijn scherpst te zeggen: Corpslid te zijn geweest, begiftigd met de schat van ervaringen die het Corpsleven schenkt, begiftigd met de zelf-critiek, die het Corpsleven schenkt, begiftigd met het „ik ben ik" besef, dat het Corpsleven daartegenover ook schenkt.

Om nog slechts terloops te noemen de boven alles waardeerbare eigenschap: de levenskunst, de kunst om het leven lief te hebben, die het Corpsleven eveneens kan schenken, voor wie hem grijpen wil.

Ik ben gedwongen, nog even terug te komen op een restrictie, die ik daarnet aangaf en ook in mijn eerste stelling neerlegde: het is n.l. onzinnig te verwachten, dat het ontvangen van het Corpsdiploma na een met dit goede gevolg afgelegde groentijd,

al deze prettige gevolgen met zich mede zou brengen. Het is volstrekt noodzakelijk, dat men zijn krachten geeft aan het Corps, aan de vereenigingen en bovenal aan de societeit, door er zeer geregeld te komen. Wordt dit getolereerd, want dit is niet altijd het geval, dan is het inderdaad mogelijk den leertijd, die de eerste Corpsjaren zijn, door te maken, en in ruime mate terug te ontvangen voor wat men gaf. En, om de vreugde der jongere jaars onder u, die zich reeds een luilekkerland geopend zagen, een weinig te dempen: het zijn slechts een honderd Corpsleden, die den naam intensief lid verdienen. Voor anderen geldt wat ik zeide ook wel eenigszins, doch in veel mindere mate.

Met opzet vermeid ik de wel zeer vaak gebruikte woorden karakter- en persoonlijkheidsvorming in mijn betoog. Want ik geloof niet, dat velen beseffen, wat deze woorden eigenlijk inhouden, en uit de talloze redevoeringen, met deze woorden doorspekt, vermocht ik nimmer een duidelijk beeld van deze zaken te destilleeren. Het valt trouwens te betwijfelen of karakterloosheid in het Corps ooit tot karakter zou kunnen worden getransformeerd.

Leert dus de ervaring, dat het Corps met rijke handen terug-schenkt, wat men eraan gaf, d.w.z. leert de ervaring, dat zij die de naam Corpslid met recht verdienen, hiervan ook de vruchten plukten voor het geheele leven, dan doet zich onmiddellijk de vraag voor, of nu inderdaad het Corps-zelve de bron is, waaruit dit alles voortkwam, of niet dezelfde menschen, via een anderen weg, tot dezelfde positie gekomen, net eender zouden zijn. En indien ik deze vraag, mij wederom op de praktijk beroepend, daarbij het uiterst luttele percentage knorren, dat een uitzondering vormt, achterwege latend, met een volmondig neen beantwoord een „neen, slechts via hun studententijd in het Corps zijn zij geworden tot wat ze zijn”, dan behoeft dat antwoord verklaring. Dan weet ieder, dat in Nederland de studie, gelijk bijna nergens in het buitenland, *vrij* is. *Dat* in de eerste plaats drukt zijn stempel op het studentenleven. Men kent wellicht de anecdote van den tegenwoordigen professor Van Mourik Broekman die eertijds in Chili hoogleeraar was. Toen hij op zijn eerste college kwam, was er niemand aanwezig, en, toen hij aan den concierge vroeg of er soms een vergissing in het spel was, wees deze slechts veelbetekenend naar de lucht: het regende, en dan was het geen gewoonte, dat de heeren verschenen. Nu is het in Delft geen gewoonte, om voor regen een college te verzuimen, doch naar een hoogleeraar, die door de positie van zijn huis nauwkeurig het societeitsleven kan bestudeeren, mij verzekerde, wist hij reeds bij voorbaat, of zijn college goed bezet zou zijn of niet. Door de vrije studie dus, krijgt de positie van den student iets van die van den rentenier: naar willekeur kan hij over zijn tijd beschikken; is het zijn bedoeling examen te doen, dan nog is hij in de gelegenheid op welk uur ook aan welke bezigheid ook deel te nemen. Onder deze studenten, die allen deze merkwaardige positie deelden, ontstond, het spreekt haast vanzelf, een vereeniging. Laat ik het althans, met een kleine inbreuk op de historie, die straks aan de orde komt, zoo voorstellen. Een vereeniging, die als doel had, de op willekeurige wijze te verdeelen vrije tijd, op de aangenaamste en, naar het bleek, nuttigste wijze uit te buiten. Een vereeniging geheeten het Delftsch Studenten Corps, die, in het begin ongeveer alle studenten vereenigende, allengs exclusiever werd. Een vereeniging, die met de andere studentencorpora een zeer aparte plaats in de samenleving ging innemen. De typische klank, die het woord student in Holland heeft, is te danken aan de corpora, daar niet-Corpsleden zich in niets van leden der maatschappij onderscheiden.

Door de bijzonderheid der vrije studie nam het D. S. C. in Delft reeds zeer gauw een bijzondere positie in: door het societeitsleven vooral, dat niet door tijdsbezwaren gehandicapt, in de gelegenheid was zich vrijelijk te ontwikkelen, zoodat de leden op ieder uur en zoolang dit hun lustte te zamen konden zijn. Zoo ontstond een vereeniging met eigen, en zeer speciale, ceremoniën, met een eigen leven: zoo ontstond een studentenmaatschappij. Daar het den leden mogelijk was, door het Corps, al hun vrije tijd in elkaars nabijheid door te brengen, en zij zich hierbij wonderwel gevoelden, werd de band met de buitenwereld allengs minder. Men deed zijn werk of zat op zijn kamer, met vrienden, mede-Corpsleden. Men ging naar de societeit, met vrienden, en vond er vrienden, leden van het Corps. Men feestte en bedronk zich, men discussieerde en speelde, men deed aan sport: met zijn vrienden; in het Corps. Men zag terecht in, dat de Delftsche opleiding één der eenzijdigst mogelijke was, een opleiding die schreeuwde om een aanvulling. Men vond die aanvulling in het Corps, door van het leven zooveel mogelijk te genieten. Alle buitenstaanders werden geweerd, telden niet mee. Men gedroeg zich tegenover de buitenwereld met afwijzende hooghartigheid.

Het studentenleven is daarom zoo apart, wijl het in staat is vrijwel alle behoeften te vervullen, door de scherpe onderlinge critiek, die moet ontstaan in een afgesloten gemeenschap van jonge menschen, waar het alcoholgebruik bovendien zeer in eere is, werd men zich van fouten bewust, verbeterde ze, waar noodig. Men had zich tegenover menschen, die het niets kon schelen, wie ook uit hun gemeenschap te stooten, als hij door karakter-eigenschappen niet beviel, te verdedigen en te handhaven. Het studentenleven, de studentenmaatschappij, werd een bolwerk, gaaf en sterk, omdat het steeds jong bleef. Omdat ook ouderen die op een gegeven moment hun tijd gekomen weten, verdrongen

worden door jong bloed, en de sprong moeten doen naar de groote maatschappij. Waar zij, daar de strijd daar veel minder heftig en persoonlijk is dan in het Corps, zullen slagen ook.

Het is niet eens het ontbreken van mufte achterklap, burger-visiteceremonies, oneerlijkheid en streberei, dat het Corps van de maatschappij in wezen doet verschillen. Het is veeleer het feit, dat het Corps in staat is beter en sterker alle behoeften te vervullen die een jong en bewogen leven heeft. Wat deert ons de buitenwereld, sterk staan we in onze samenleving, onverbreekbaar is ons bolwerk, en de maatschappij staat buiten ons, deert ons niet. Wij hebben haar niet noodig. Onze ontwikkeling tot een man gaat duizendmaal sneller en duizendmaal intensiever via het Corps dan via de maatschappij. Wij staan slechts in zooverre in verbinding met de laatste, als het ons goeddunkt: wij nemen zoo nu en dan met belangstelling het groote leven waar, droomen van onze idealen, ontmoeten meisjes van welke stand ook, vertoonen ons waar wij willen, omdat het leven ons een vreugde is, door het Corps.

Binnen het Corps leven wij ons uit, verliezen misschien onze wilde haren, gelijk men dat gaarne noemt, doch evolueeren tevens. Het Corps is groot genoeg, om velerlei richtingen te omvatten, is homogeen genoeg om een eenheid te zijn zoover dit noodig is. En de maatschappij heeft aanvaard, wat niet anders dan te aanvaarden was. Een student is een bijzonder iemand, mag meer doen dan een ander, kan zich permitteeren wat een ander zich nooit zal kunnen veroorloven, is dronken waar hij wil en wanneer hij wil, omdat zijn samenleving een andere is. Hooft ze pruttelen, de ouderen, als ze op de varsity de dronken hordes zien, terwijl ze toch daarvoor erheen gegaan zijn. Ze herkennen hun eigen zonen niet, de ouders, die het studentenleven niet kennen, en naar dit voor iedereen toegankelijke studentenfeest zijn gegaan, om er eens kennis mede te maken. Is dat hun zoon en zijn dat zijn vrienden? Die lallende, brallende, scheldende bende? — Het is ons feest, en als het jullie niet bevalt, moet je maar wegblijven.

Wij staan inderdaad voor het feit, dat in de samenleving der menschen betrekkelijk kleine groepen zijn ontstaan, met eigen wetten, en een eigen moraal. Met een volkomen eigen leven. Terwijl toch het contact blijft bestaan. Daaruit, en daaruit alleen, is de groote waarde van het Corps te verklaren: uit deze afzondering, deze exclusiviteit, die zichzelf genoeg is.

Die zich zelf genoeg kan zijn ook. Zij, die hier komen studeeren, zijn daarvoor in gansch verschillende milieu's geweest vaak, wat betreft de betrekking die hun vader in de maatschappij heeft. Zij hebben slechts — gelukkig — gemeen, dat ze over het algemeen een goede opvoeding hebben genoten. En ze vinden menschen als zij, vrienden, gelijk zij ze vroeger wel gewenscht hadden. Ze zijn opeens weg van moeders pappot en moeten zelfstandig leven. Door het Corps wordt hun dit een vreugde. Zij hebben niet meer noodig. Behalve, misschien, het meisje. Doch hier raak ik een ander probleem, dat ik vanavond liever niet aanroer.

Per slot heeft ieder maar één levensdoel: voor zichzelf gelukkig te zijn, en het interesseert me momenteel niet, hoe men dit wensch te bereiken. Doch wat vóór alles vermeden moet worden: de levensmoetheid, de trieste melancholie, het doffe heimwee voor het ouderhuis, wordt vermeden door het Corps. En des te meer, naarmate het Corpsleven intensiever is. Het is niet mogelijk, lang triest te blijven in een aanstekelijk vroolijke vriendenkring. En het is niet te verwonderen, dat het Corps zich aaneengesloten heeft tot een bolwerk, levend op eigen kracht, naast, en niet in, de maatschappij.

Waarom, zult ge denken, heb ik voortdurend over het Delftsche Corps gesproken, en niet over de erkende Corpora in het algemeen? Inderdaad geldt veel van wat ik zei, ook voor Leiden, Utrecht, Groningen en Amsterdam, doch het is niet in de eerste plaats, wijl ik niet bevoegd ben, over deze Corpora te oordeelen, het is vooral, omdat Groningen en Amsterdam zeker niet, en Utrecht ter nauwernood voldoen aan de eischen die ik aan een gezond Corps stel. Ik geloof, dat Leiden en Delft momenteel de bloem der Corpora uitmaken, waarvoor het voorgaande speciaal geldt, doch verder ga ik me alleen bezighouden met ons eigen Corps.

Het is altijd verleidelijk, de tot in den treure uitgesproken zinsnede: „In mijn tijd was het anders” na te kauwen, en het is niet dan na een zeer rijp beraad, dat ik u, na wat als inleiding tot wat komen gaat te beschouwen is, ga voorhouden, dat ons Corps zich in een kwakkelperiode bevindt, een overgangstijdperk, dat als zoodanig naar de goede kant kan terugleiden, doch ook naar de verkeerde kant kan overslaan.

Het zij mij vergund, nu ik zeer in het bijzonder tot onze eigen, huidige samenleving kom, gedachtig aan de wijze raad van den alom bekenden hoogleeraar Valckenier Kips, eerst een korte historische beschouwing te geven, welke voor goed begrip van het tegenwoordige, ook alweer volgens dezen hoogleeraar, onontbeerlijk is.

Het Delftsch Studenten Corps, ontstaan als vakvereeniging en gezelligheidscentrum van de studeerenden aan een half-zacht soort academie, het midden houdende tusschen universiteit en kazerne, via duizend moeilijkheden tegen de verdrukking van hoogerhand is tot groei en bloei gekomen, tot wat het nu is: één der bloeiendste, warmste en krachtigste studentenvereenigingen

in Nederland. Het klinkt niet erg veelomvattend, deze historie in a nutshell. En ik zal wat minder beknopt worden, de voor velen uwer waarschijnlijk nieuwe, voor anderen nooit afgezaagde historie van ons Corps, voor zoover zij op mijn betoog betrekking heeft, verhalen.

De kweekelingen der in 1847 opgerichte academie voelden weldra de behoefte, een vereeniging op te richten ten einde het onderling contact te vergrooten, en stichtten daartoe een societeit. Om ook een lichaam te hebben, welks bestuur de studenten kon vertegenwoordigen, volgde een jaar later de oprichting van het Delftsch Studenten Corps, hetgeen in den loop der jaren zou groeien tot een aantal ondervereenigingen. De schepping dier ondervereenigingen bewees, meer nog dan het voortbestaan van Corps en societeit, hoe goed de omgang van deze in grond gelijkgestemde zielen, beviel. Men kon in één of andere burgervereeniging muziek maken, het spreekt vanzelf, doch men gaf er begrijpelijkerwijze de voorkeur aan, zijn viool te bespelen temidden van menschen, waar men graag mee omging, inplaats van terwille dezer schoone kunst een groot aantal minder sympathieke of onverschillige sujetten te tolereeren. Zoo is dan ook elke oprichting eener ondervereeniging als een gevolg van groeiende exclusiviteit te zien: men bevond zich uitnemend met elkaar, buiten de gewone maatschappij-orde, langzamerhand ontstond het studentenbolwerk. Dat indertijd het overgrootste deel der studeerenden lid van het Corps was, was enerzijds het gevolg van de grootere behoefte aan homogeniteit, ter oplossing van de moeilijkheden met de academie, anderszijds een gevolg van het feit, dat toenmaals de finantieele verplichtingen voor het Corpslidmaatschap kleiner waren, terwijl als derde en waarschijnlijk belangrijkste oorzaak genoemd dient te worden, dat destijds aardappelboeren en verkeersagenten het niet in hun hoofd haalden, hun zonen naar Delft te zenden, zoodat de studeerenden veel meer uit één klasse voortkwamen. De eerste oorzaak, de behoefte naar homogeniteit was weer het gevolg van de verdrukking van de vrije ontwikkeling van het Corps van hoogerhand; de studie was niet vrij, de kweekelingen stonden onder strenge censuur van den directeur der academie, die ze naar willekeur van school kon jagen. Een jarenlange strijd ontstond, voortdurend waren er wrijvingen, tot, toen tenslotte eenige nieuwe bepalingen onderteekend moesten worden door de kweekelingen, die invoering van een volslagen kazernesysteem en den dood van het Corps inhielden, het Corps bij monde van zijn senaat weigerde, en de academie gesloten werd. Een regen van verzoekschriften, requesten, bezoeken volgden en de strijd eindigde met afzetting van den directeur Korevaar, en stichting der Polytechnische School. Met de trotsche overwinning van het Corps alzoo.

Na deze jaren van strijd, die dienden om de grondvesten ter opbouw van het Corpsleven te scheppen, gaven de nu volgende tientallen jaren de gelegenheid, deze opbouw daadwerkelijk aan te vangen en te voleindigen.

Inderdaad werd de Corpsband al hechter, de Corpsgeest al gezonder, welk laatste feit nimmer beter kan gedemonstreerd worden, dan het voorval in 1875 ter gelegenheid van de brand der societeit Phoenix. Hoewel het een haast verpletterende slag voor het Corps was, dat de societeit tot aan den grond afbrandde, werden dien morgen op de puinhoopen eenige vaten bier aangerold, en met onverwoestbaar optimisme een zeer opgewekte kroegjool gehouden. Nimmer kwam de mentaliteit die het Corps groot deed worden, en die prachtig het verschil met de groote maatschappij doet uitkomen, beter tot uiting.

Had men in al deze jaren de handen reeds vol met de opbouw van het Corps, ook de berucht geworden Indische quaestie vroeg aller aandacht en veroorzaakte jarenlange strijd. Daar deze quaestie op zichzelf momenteel weinig ter zake doet, zal ik haar slechts zeer in het kort vermelden. Het ging er n.l. om, dat bij de T. S. ook nog een inrichting in Delft bestond, waar Indologen studeerden, die eerst ook Corpslid konden worden. Later stelde men vast, dat het D. S. C. zijn technisch karakter moest bewaren, zoodat de Indologen bij wijze van formaliteit zich voor f 10.— voor enkele lessen of zoo iets moesten inschrijven. Tot tenslotte de indologen voor het Corpslidmaatschap bedankten en later ook de geheele leerstoel uit Delft verdween.

Nu waren alle moeilijkheden van de baan, het Corps was hecht en sterk, de Indische Questie was uit de wereld. En nu begon dan ook de misère.

Daar er geen enkel veelomvattend vraagstuk was, om de aandacht blijvend te boeien, sloeg een bepaalde groep in het Corps andere banen in. Men ging vergeten, dat de studententijd een gezegende tijd is, omdat er zoovele zaken zijn, die nu eenmaal zoo zijn, omdat zij weerklank vinden bij de studentenmentaliteit. Men ging vergeten, dat in de studentenmaatschappij gevoel en intuïtie belangrijke factoren zijn, die duizend maal sneller en duizend maal beter reageeren dan het boerenverstand. Men ging vergeten, dat er niets beters bestaat dan levensvreugde, en *schiep* zielsproblemen, omdat ze er niet meer waren.

Men bedacht, dat een stukgescheurd hemd in den groentijd drie gulden kost, waar men toch brood voor had kunnen koopen. Men werd zich, zooals dat heet „sociaal bewust”, ging knobelen over sociale en politieke problemen. Als „roode tijd” is deze periode bekend gebleven, doch in grond ging het nog veel verder,

dan dat een aantal leden toevallig wat voor het socialisme voelde. Dit laatste was op zichzelf al erg genoeg, doch hoezeer ik ook een afkeer voor deze platte geestesstrooming gevoel, ik kan er nu helaas niet nader op ingaan. Men vergat, dat de stijl het hoogste goed is der studentenmaatschappij en beging de stijlloosheid, bij het Wilhelmus te blijven zitten. Uit Almanakverslagen blijkt, dat een gansche akelige mentaliteit aan het doorvreten was: er werden n.l. bezwaren gemaakt tegen het drinken, om nog niet te spreken van de afgrijselijke zonde zich te bedrinken, waar elders toch zooveel gebrek werd geleden!

En zoo sterk was deze strooming, dat in het Corps, dat toen te splitsen was in een kroegpartij, die de oude stijl voortzette, en een groep z.g. intellectueelen, de laatste groep telkenmale bij de verkiezingen de overwinning behaalde!

Het spreekt vanzelf, dat een schoone erfenis van tientallen van jaren niet maar door één plotselinge reactie te vernielen is, op den duur hield deze strooming niet stand, al werkte zij wel na. Was het wél zoo gebleven als destijds, was de meerderheid in het Corps, die onderwijl maar liever naliet, zich al te vaak op de societeit te vertoonen, en, veronderstel ik, voor een aardig gedeelte op het hoofdgebouw stemde, inderdaad zóó gebleven, dan zou het corps daadwerkelijk op de flesch zijn gegaan. Doch al was het een minderheid, de kroegpartij had in het gewone doen de overhand, en verwierf onder de aankomenden, die blijkbaar van een gezondere geestesgesteldheid waren, allengs meer discipelen. De tegenstelling kroegpartij-intellectueelen, die waarschijnlijk aan de andere kant nooit dusdanig zou zijn ontstaan, als ook niet aan de kroegpartij een zekere eenzijdigheid ware te verwijten, vervlakte en in 1914, toen het Corpsleven door de omstandigheden gedurende vier jaren gedeeltelijk stillag, waren de toestanden weer vrijwel normaal.

In 1918 brandde weer een strijd los, die men in het Delftsche Studenten Weekblad kan volgen, tusschen de twee stroomingen. De intellectueelen van vroeger, hadden zich enerzijds aangepast, waren enerzijds in gaan zien, dat op de societeit gezelligheid hoofdzaak is, hadden zich anderzijds van de societeit vervreemd, waren obscuur, zaten met hun vrienden wat te mokken op schaakavonden of V.C.S.B.-vergaderingen, weerden zich tenslotte door te antwoorden op een uitdaging in het D. S. W. Een lid van het societeitsbestuur schreef in dit blad, dat, vooral onder de jongeren een sterke strooming bleek te bestaan, die de gansche oude traditie van mores en ceremonieën met voeten wenschte te treden, die niet op de societeit kwam, omdat het er wel eens ruw toeging, doch op hun kamer over hunne idealen zat te vijgen. En dat, als de societeit leeg bleef gelijk toen het geval was, het Corps beter geliquideerd kon worden. Een menigte antwoorden kwam in: de intellectuele obscuurlingen weerden zich heftig, en verdedigden hun goede recht, niet te komen, daar het hun op de societeit niet beviel. Er waren hooger en belangrijker dingen dan bier drinken, er was een nieuwe geest in de jongeren gekomen, een naoorlogsche geest, die zich richtte tegen onverantwoordelijkheden, die pal stond voor hooge idealen. Er werd over der obscuurlingen ondervereeniging gepraat, over ethiek, etheriek, over de nieuwe wind die het rotte bolwerk van zinnelooze ceremonies en idiote mores omver blies. Een eerste jaars was net zoo goed een mensch als een ander. De groentijd was al minder juist, het grijpen van eerste jaars een doodzonde.

Het spreekt vanzelf, dat voor de bestrijding van een dergelijke zienswijze in het Corps nog voldoende vitaliteit was, deze lieden telden in het Corps al gauw niet meer mee. Doch aan de andere kant is het bestaan van zoo'n uiterste richting steeds het bewijs, dat een in wezen eendere, doch gematigdere strooming bestaat. Er is continuïteit in de geschiedenis van een Corps, de eens gewonnen waarden worden van jaar tot jaar, van geslacht tot geslacht overgedragen. In het eind der 19de en begin der twintigste eeuw was de roode tijd, het socialisme hield in Delft geen stand, de zonderling opgevatte ethiek die men eerst aan deze geestesstrooming trachtte te verbinden, bleef. Het dispuut in het D. S. W. in 1919 bewees, dat in de massa was overgebleven, wat de kopstukken hadden verworpen; de massa roerde zich, door niet op de societeit te komen, het Corps was in zekeren zin democratisch geworden. Bleef er dus iets in de massa broeien, wat niet direct meer tot uiting is gekomen, doch in duizenderlei gebeurlijkheden zijn bestaan bewees, het ontwaakte sociale bewustzijn had in zooverre een goede zijde, zoolang het synoniem was met een bepaalde wijze van „aan de geest doen”. In Delft kwam n.l. in de naoorlogsche jaren aan de andere zijde een strooming in sterke mate naar voren, die men verhoogd aesthetisch bewustzijn kan noemen. Deze strooming, die, als zijnde aesthetisch reeds, niets met socialistische tendenties uitstaande had, ging uit van de zienswijze, dat naast de gezelligheid, die natuurlijk in de eerste plaats komt, in het Corps een prachtige gelegenheid was zich artistiek te ontwikkelen. Zij uitte zich in de teekeningen der almanakken, die moderner en artistieker werden en weldra onze almanak wat dit gedeelte betreft tot verreweg de beste onder zijne collega's maakten. Zij uitte zich in het D.S.T.G., waar de vroeger opgevoerde katebelletjes voortaan vervangen worden door avant garde stukken, die de schouwburg-directeuren, uit vrees voor de inferieure smaak van het publiek, niet aandurfden. Zij uitte zich tenslotte op z'n sterkst in de veranderde lustrumviering, die niet slechts door de gewijzigde finan-

tiele draagkracht van het Corps ontstond, doch vooral ook door het besef, dat de maskerades per slot tamelijk leelijk waren, en wij er als beschaafde menschen prat op behooren te gaan, een goede smaak te bezitten.

Deze strooming was slechts toe te juichen, onder één nadrukkelijk voorbehoud: dat zij aan dit grondaxioma geen afbreuk deed, dat het Corps er is om zijn leden plezier in hun leven te gunnen; dat de sociëteit er is voor de gezelligheid. Dit beseften zij, die tot de leidende figuren dezer richting behoorden, dan ook zeer wel, en bij hen vond men een gelukkig samengaan van een trouw en intensief sociëteitsbezoek, met een wijde belangstelling voor artistieke zaken. Het gevaar was alleen, dat in de toekomst deze twee elementen zich zouden kunnen splitsen in — om het overdreven doch duidelijk voor te stellen — een troep foscodrinkinge en zich alleen zaligwanende intellectuele zanikers en een troep bierdrinkende imbecielen. Iets dergelijks demonstreerde zich echter tot nu toe niet en gedurende eenigen tijd bestaande wrijving tusschen twee partijen die men, zij het uit de verte en in gansch andere vorm dan vroeger, kroegpartij en intellectueelen zou kunnen noemen, loste zich op. Ik gebruikte zoojuist het woord „tot nu toe” en mijne heeren, ik nader inderdaad den tegenwoordigen tijd, en daarmee de quintessence van mijn betoog. Er is reeds zoo vaak over de verandering van de studentenmentaliteit gesproken en geschreven, dat het hoog tijd wordt ons er een duidelijke voorstelling van te maken, hoe nu die verandering eigenlijk wel is, en of het niet hoog tijd wordt een einde te maken aan het gevolgde „laissez faire, laissez aller”, systeem, dat de verandering als teeken des tijds blindelings aanvaardde. Wij leven wederom in een tijdperk, waarin er geen hervorragende groote vraagstukken zijn om ons in het Corps mee bezig te houden; de naweën van den oorlog zijn overwonnen, het Corpsleven gaat rustig zijn gang. De toestand is in zoverre dus gelijk aan die aan het einde der negentiende eeuw; toen de roode tijd werd ingeluid. De strooming die het allerbalorigst in strijd was met het abc van een gezond studentenleven, heeft zich voor het laatst in 1919 in het openbaar gedemonstreerd, doch werkte, het spreekt vanzelf, na. Werkte na niet in het openbaar, niet bewust zelfs misschien, doch in de mentaliteit van velen is ze aanwezig en vreet aldus op slinksche wijze de grondslagen van ons Corpsleven aan. Want, het huidige tijdperk moge geen hervorragende Corpsproblemen met zich mede brengen, het is des te gevaarlijker. Ik somde daarnet reeds de redenen op, waarom eertijds het percentage Corpsleden zoo groot was, en zelfs tot het einde der negentiende eeuw groot bleef. Ik memoreer deze drie redenen even: de zucht naar een vereeniging die voor het overgrote deel der studeerenden in studiezaken kan optreden, de mindere finantieele lasten, en het betere gehalte der studeerenden wat familie betreft. De finantieele lasten werden voor Corpsleden, die dien naam waardig wilden zijn allengs zwaarder, doch, door de gelukkige omstandigheid, dat van-behoorlijke-familie-zijn nu eenmaal samen pleegt te gaan met een zekere minimum finantieele draagkracht was dat niet zoo'n bezwaar. Anderzijds echter verdiende het aanbeveling den groentijd te slikken en Corpsknor te worden, zolang het Corps de studenten in studieaangelegenheden vertegenwoordigde. Toen dit in 1899 — en terecht, want op dergelijke leden dient geen prijs te worden gesteld — niet langer het geval werd, daalde het percentage, om toch in 1914 nog over de vijftig te bedragen. Echter werden toen, dank zij de grooter wordende democratie en de hooge ambities van middenstanderszonen, de finantieele lasten eveneens een grooter bezwaar, terwijl deze zelfde middenstanderszonen indien ze het al konden betalen, vaak vooruit wisten dat ze toch in een milieu zouden komen, waar ze niet thuis hoorden, of het anders op onaangename wijze ervoeren. In den oorlog daalde het percentage wederom aanzienlijk, hetgeen gezien de tijdsomstandigheden verklaarbaar was, om na den oorlog evenwel niet meer te stijgen. En dit is een bewijs, mijne heeren, dat deze generatie vóór de onze de Corpsmentaliteit eender wisten te doen blijven, want nu eerst recht was het geprolte over Delft losgebroken, nu eerst recht vierde de democratie hoogtij. Door het handhaven, en in scherpen vorm, van den groentijd, door het grijpen van eerste jaars, door het voortdurende wakend oog van hen, die wisten een jarenoud bezit met hand en tand te moeten verdedigen, bleef het Corps in zijn leidende figuren hetzelfde. Bleef het ingenieurs afleveren, dien naam waardig, en met al die goede eigenschappen, die ik reeds eerder omschreef.

Want niet in de eerste plaats de finantieele lasten zijn het, die 2/3 der studeerenden uit het Corps houden; met een f 125 maandgeld kan men reeds, zich wat opofferingen getroostend, een zeer goed Corpslid worden, en het gedeelte der niet-Corpsleden, dat in Delft woont, en dat dit maandgeld heeft, is heusch niet zoo klein. De groentijd is het eerder nog, de groentijd weliswaar als symbool, als symbool voor de Corpsmentaliteit, de Corps-exclusiviteit. Men getroost zich liever geen finantieele lasten, als er geen vreugden tegenover staan, en wie zich in het Corps niet thuis voelt, beleeft aan zijn contributiegelden geen vreugde. Slechts dan kan het Corps vitaal blijven, indien het gedragen

wordt door een bloeiend vereenigingsleven, door een scherpe onderlinge critiek. Indien het gedragen blijkt door zijn aloude mores, zijn aloude opvattingen. En dit is niet mogelijk, als het open staat, practisch openstaat natuurlijk, voor al de honderdtallen die naar Delft komen, om zoo snel mogelijk een ambacht te leeren, en zoo snel mogelijk het in de studie gestoken geld er weer uit te halen. Dit is niet mogelijk als het openstaat voor lieden, die, om hun lichaam gezond te doen blijven, gaan roeien en wel in Laga omdat ze het daar beter doen en in betere booten dan in „Delftsche Sport”, voor lieden die op de sociëteit gaan eten, omdat het een behoorlijk restaurant is, die er de krant lezen, omdat het niets kost. Zulke lieden nu, mijne heeren, studeeren er in Delft, en overal trouwens, bij honderdtallen, en slechts dan kunnen zij uit het Corps geweerd worden, indien een zeer ver doorgevoerde mentaliteit, een uiterst gestreng en consequent doorgevoerde exclusiviteit bij de leden aanwezig is. Zoo inderdaad het Corps tweehonderd leden rijker was, tweehonderd puistige en gebaarde studieslaven die, het corps gelijk een W.C. voor hun materieele behoeften misbruiken, dan reeds waren wij verloren. Dan reeds zou de oude stijl niet meer door te voeren zijn, dan was het oude bolwerk gevallen. Wij maken hier dus, door de veranderde levensomstandigheden, door de verbeterde finantieele draagkracht van den minderen-man-met-zijn-confectiepakkie-an een voor ons Corps uiterst gevaarlijke tijd door. Jaarlijks pogen reeds verscheidene ongewenschte individuen ons Corps binnen te dringen, om na één of twee jaar weer te verdwijnen, omdat er nog menschen zijn, die weten hoe het hoort, en daarnaar handelen, jaarlijks ook treedt een groote massa het Corps binnen, die ook altijd massa zal blijven, voor een groot gedeelte, die opgevoed moet worden voor een ander gedeelte. En het hangt slechts van de geest op de sociëteit af, hoe dat opvoeden zal zijn. Het ligt voor de hand, dat een te groote overvloed van verwerpelijke of bewerkelijk of neutraal materiaal, overvloed, die zich met hen bezig willen houden, over het hoofd groeit. Het is dus zeer de vraag, of Corpspropaganda wel terecht is: of niet tegenover de enkele mogelijkheid, er een bruikbaar sujet, die van studententoestanden nog niets, maar dan ook niets weet, mee te winnen, het groote gevaar overweegt het paard van Troje binnen te halen. Zeker in ieder geval is Corpspropaganda te laken, die het Corps als een winkelwaar, de sociëteit als gezellig zitje en goed restaurant aanprijst, om aldus ziertjes te winnen. En op het laatste lijken de propagandaboekjes wat al te veel.

Ik roerde dit onderwerp aan, mijne heeren, om u duidelijk te maken, dat op het oogenblik meer dan ooit voor de instandhouding van het Corps het „alle hens aan dek” geboden is. Dat iedere stap in de verkeerde richting momenteel tiendubbel telt.

En thans vat ik de draad weer op: het Corpsleven der laatste jaren. Er is het vorig jaar door het tijdschrift „de Gulden Winckel” een onbenullige enquête gehouden, waarop van Delftsche zijde terecht niet gereageerd werd, waarin de vraag werd gesteld „Hoe staat de student tegenover de litteratuur?” Deze vraag was voor den Wageningschen woordvoerder aanleiding eenige beschouwingen over het hedendaagsch studentenleven te luchten, die merkwaardig genoeg zijn, om even na te vertellen. Het heet in dat artikel dan, dat er een fundamentele ommekeer heeft plaats gevonden in het Nederlandsche studentenleven. De afgesloten kring van studenten tegenover de ploerten van de buitenwereld is niet meer. In den naoorlogschen tijd komen jongens studeeren om zoo snel mogelijk een titel te halen, voor wie begrippen als mensch worden vreemd zijn. Niet langer onderscheidt de studentenwereld zich in wezen van de maatschappij, het bolwerk is in verval.

Zoo ongeveer deze Wageninger. Nu behoeft zulk een oordeel van een lid van de turftrappersvereeniging ons nog niet hard te verwonderen, een teeken des tijds evenwel blijft zulk een uiting, die volstrekt niet alleen staat.

Een teeken des tijds. Want hoewel er in Delft niet velen zullen zijn, die deze woorden nadrukkelijk zullen onderschrijven, een feit is, dat velen het een verheugend symptoom vinden, dat het bolwerk niet meer zoo hecht is als vroeger, dat het op den duur misschien metterdaad zal vallen.

Er zijn voorzeker teekenen van verval, het is niet meer als vroeger. Het is nog maar een zes, zeven jaar geleden, dat er elke Vrijdagavond kroegjool was, het is nog veel korter geleden, dat er om twee uur op de sociëteit nog menschen zaten, waaronder niet weinige eerstejaars. Het is alweer nog slechts zes, zeven jaar geleden, dat het grijpen van eerstejaars schering en inslag was, dat het eerste jaar een leertijd was zonder weerga; het is alweer nog veel korter geleden, dat men zich zekere opofferingen wist te getroosten om een bestuur aan te nemen.

Symptomen van verval. En het zou zinneloos zijn, ze hier één voor één op te sommen, zonder de redenen ervoor na te speuren.

Hun, die het met alle geweld op de tijdgeest willen werpen, wil ik één concessie doen. Er is een verandering in de mentaliteit van de jongens, die aankomen, een verandering die inderdaad een rechtstreeks gevolg van dezen verlichten tijd is. Waren vroeger de H.B.S.-ers en Gymnasiasten jongens, die braaf schoolgingen,

grappen uithaalden, de leeraars hinderden, in hun vrijen tijd voetballen of tennisten en een boekje lezen, jongens dus, die zich onbekommerd overgaven aan den op één na schoonsten tijd van hun leven, tegenwoordig is dat anders. Tegenwoordig heeft zulk een knaap, die zichzelf respecteert, in de derde klas der H.B.S. al een smoking, droomt hij van dansavondjes, en is gek op dansen, wat ieder rechtgeaarde scholier vroeger een gruwel was, scharrelt en flirt, vindt zichzelf daardoor een heele held, en komt, als hij hier gaat studeeren, met de heilige overtuiging, dat hem niet veel meer geleerd kan worden, zijn levensbeschouwing is klaar. Zoo'n Corps zonder meisjes, wat zou dat nou eigenlijk. Zoo'n sociëteit zonder bandje, met allerlei kerels die niet eens vriendelijk tegen je zijn, wat heb je eraan daarheen te gaan.

Of, aan de andere kant, hij is vroeg-wijs op het gebied der levensproblemen, hij mist het voorrecht der zorgeloze jeugd reeds voordat hij nog überhaupt studeert, en hij vindt de wilde en onbekommerde vreugde van het studentenleven, de onverantwoordelijkheid ervan soms, de bandelooze rauwheid: leeg en zinneloos.

Men kan deze gewijzigde mentaliteit der jongens die aankomen, een mentaliteit, die ik om duidelijk te zijn opzettelijk overdreef, aanvaarden of niet. Men kan, hoogstens droevig de schouders ophalend, zeggen: het is nu eenmaal zoo. Doch men kan ook deze waanwijze jongelui op doeltreffende wijze aan het verstand brengen, dat het anders is, dan zij denken. Doch daarover straks.

Een andere reden voor de symptomen van verval, de belangrijkste: de Corpsgeest zelve. En dat deze veranderd is, moet toegeschreven worden aan de continuïteit in de historie van het Corps. Niet meer, als in 1919, is het een troep obscuurlingen, die alles omver willen werpen, die op de Corpsgeest hun stempel drukken, niet meer als toen is er een volstrekt revolutionaire strooming, nu is zij evolutionnair, gaat zij het Corps hervormen binnen het bestek, dat nu eenmaal bestaat, en niet in één stoot om te gooien is. Het is de ethische richting in het Corps, de richting der sociaal bewusten, waarop ik doel. Het is de richting, voorgestaan en in het openbaar beleden door eenige belangrijke Corpsleden, zwijsend beaamd door een ontstellend deel der massa. Het is de richting, die zegt, dat de studententijd in het Corps als hoogste verdienste heeft, dat men zich geestelijk ontwikkelt, zich op de hoogte stelt van de levensproblemen, geestelijk contact zoekt met de groote maatschappij. Het is de richting die b.v. in de V.C.S.B. een vertegenwoordigend lichaam vindt, zij het hier gecombineerd met een religieuze inslag. Het is de richting der verstandelijken, der geestelijke ploeters, der somberen. Niet meer, gelijk vroeger: de feestzangers mentaliteit, de ruwe mentaliteit is totaal verwerpelijk, doch nu: een biertje *op zijn tijd* is goed, maar zich op de hoogte stellen van sociale en politieke problemen is beter. Zich bedrinken een enkel keertje kan er mee door, als het tenminste vooruit afgesproken is, doch vertoon je niet dronken op straat, dat geeft den arbeiders zoo'n slechten indruk. Van 11 tot 12 een serieus en interessant problemengesprek op de kroeg, één biertje, en dan naar bed. Zij die aan de geest doen, staan hooger dan de anderen, artistieke neigingen zijn prachtig, zoolang ze ethisch blijven. Het eerste jaar opvoeden beteekent ernstig met ze praten; knorren zijn heusch niet zoo veel minder dan wij, ze hebben alleen wat minder geld, men moet vóór alles ruim zijn.

Ik hoop mijne heeren, u eenigszins een beeld te hebben gesuggereerd van de geestesstrooming, welke ik op het oog heb! het is niet, dat ik al deze meeningen in één persoon vereenigd wensch te zien, velen uwer zullen wellicht in enkele uitspraken met deze richting meegaan, andere met meer, het was slechts mijn bedoeling de V.C.S.B.-richting, laat ik het zoo maar noemen, schetsmatig weer te geven. Men ziet het verschil met den rooden tijd en wat daarop volgde: waren vroeger deze stroomingen wel dusdanig, dat velen ze totaal verwerpelijk vonden, zoodat ze na eenigen tijd tenonder gingen, ditmaal is de zaak meer op de practijk ingesteld: tersluiks wordt de band met de maatschappij hersteld, men zal met mij eens zijn, dat hier op zijn mooist nog gradueele verschillen met de groote maatschappij aanwezig zijn: het baloorige zich afwenden ervan is verdwenen.

Na uitdrukkelijk geconstateerd te hebben, dat ik met deze strooming op geen enkel punt kan meegaan, zal ik haar gaan critiseeren. De grondfout, van allen, die zoo denken, of zich met deze denkwijze eenigszins verwant voelen, is dat zij miskennen die ééne groote waarheid: dat men niet te Delft studeert om zich te versomben met een maximum van levensproblemen, doch voor zijn plezier. Dat de studententijd niet voor niets de mooiste van iemands leven heet, doch dat dit te danken is, aan het gelukkig recht, den studenten beschoren zich met een maximum van plezier, met een maximum van plezierige levenservaringen te verrijken. En dit bereikt men niet, door zich à tout prix in problemen te verdiepen, door zijn verstand te verrijken op zijn hoogst, dit bereikt men veeleer door te leven volgens zijn intuïtie. Verstand vindt men in alle lagen der bevolking, de intuïtie is het goddelijk bezit der beschaafden. Onnoodig en onverstandig is het, met het verstand na te knobelen, waar de intuïtie reeds duidelijk sprak; menig levensprobleem wordt door de intuïtie vlugger en beter opgelost dan met het verstand. Het hoogste goed, dat Delft ons kan geven, is een blijmoedige levenszekerheid; van oudere menschen, die men ontmoet zegt men niet: „Wat weet die man een boel problemen,

hij is zeker Corpslid geweest”, doch wel: „wat een verdomd gezellige vent, die *moet* Corpslid geweest zijn.”

Is dus de geestesstrooming, die ik symbolisch de V.C.S.B.-richting noemde, daarom reeds verwerpelijk, wijl zij het zich eigen maken van allerhande wijsheden boven de levensvreugde stelt — want levensvreugde ontstaat niet door allerlei verstandelijke argumenten pro humor en spot te gaan bedenken — er zijn nog vele andere bezwaren tegen in te brengen. Ik wil momenteel niet te uitgebreid worden en slechts het voornaamste verdere bezwaar noemen: dat deze richting volstrekt schadelijk is voor een gezond Corpsleven. Want een gezond Corpsleven is dusdanig, dat het menschen vormt, menschen met zelfvertrouwen en met plezier in hun leven, en dit is slechts het geval, indien men primair stelt een opgewekt sociëteitsleven: kroegjolen waar bezwaren bij tientallen ontstaan, waar de onderlinge critiek hoogtij viert enerzijds, waar jonge en levenslustige menschen zich uitleven anderzijds. Spontane feesten, een zich bedrinken zonder dit vooruit ook maar een oogenblik van plan te zijn; kringen, die tot in den ochtend duren, en waar de gezelligheid hoogtij viert, al wordt er zelfs geen enkel probleem aangeroerd en alleen stomme nonsens gezwetst; onverantwoordelijke rauwheden, zeldzame onterechtheden zoo nu en dan: dat alles zijn eischen voor een gezond Corpsleven. Een zich buiten de maatschappij stellen bovenal, die ons niet interesseert, omdat wij onszelf genoeg zijn. Het is een genoeg met een bittere bijmaak, al deze dingen, die weleer het Corps groot maakten, te herkauwen.

Want het is nu anders; de strooming die ik signaleerde, die ik in details wellicht aangedikt, in principe juist weergaf, kon niet zonder gevolg blijven. Zonder kwade gevolgen dan altijd, want in dusdanig „ruime” vorm zijn ditmaal de sociale theorieën gegoten, dat niemand op het eerste gezicht er het verderfelijke van inziet. Die kwade gevolgen, men ziet ze in de practijk: het droevig-suffe sociëteitsleven. Ik beweert niet, dat het meerendeel der Corpsleden discipelen der V.C.S.B. richting zijn, doch wel zijn ze er door aangestoken. Laat u niet verblinden door een tijdelijke schijnbloei van het sociëteitsleven als dit jaar vóór de Kerstvacantie: bedenkt dat de sociëteit ook toen na één uur of hoogstens na twee uur uitgestorven was, weet dat ik persoonlijk meemaakte, dat belangrijke jongere Corpsleden, die een feest hadden, allen om half twee naar huis gingen en een nog half vol vat bier achterlieten.

Ge zult zeggen, dat het Corps toch niet alleen uit de Sociëteit Phoenix bestaat, dat er ook nog ondervereenigingen bestaan. En inderdaad: de ondervereenigingen zijn nuttig en noodzakelijk; zonder deze was het Corps niet denkbaar. Doch hoe verblijvend het ook is, dat ondanks een inzinking, die naar ik hoop voorbijgaand zal zijn, Laga Nederland's beste roeivereeniging blijkt, dat de Almanak een sieraad is onder zijn collega's, toch weegt dit geenszins op tegen een suf en doodsch sociëteitsleven. De sociëteit is de spiegel van het Corps: daár is geen enkel voorwendsel om werkelijk gebrek aan levenskrachtigheid te verhullen. Een goed roeier wordt als mensch veel vergeven, niet zelden zitten menschen samen in een boot, die elkaar niet goed zien kunnen, anders is het op de sociëteit. Men zit op de sociëteit met elkaar, is dit een vreugdig samenzijn, dan bewijst dit, dat de studenten nog plezier in hun leven hebben, dat de Corpsgeest gezond is. Grijpt men uit verveling naar de kaarten, kijkt men voortdurend op de klok, gaat men om één uur naar huis, dan bewijst dit, dat de sociëteit een oude-lullenkroeg, een knekelhuis is geworden, dat het Corps op is gegaan in de maatschappij, dat het Corps dood is en tot ondergang gedoemd. Bepalend voor de Corpsgeest is de sociëteitsgeest. Menschen die, hoe goed ze ook roeien, schrijven, muziek maken, hoe verdienstelijk ze ook zijn in de desbetreffende vereenigingen, de sociëteit niet of zelden bezoeken, zijn slechte Corpsleden, want het sociëteitsleven is de harteklop van het Corps, de sociëteit is de barometer, waarop de levenskrachtigheid van het Corpsleven onafwendbaar wordt geregistreerd. Ziet men nu het sociëteitsleven der laatste jaren dat in verhouding met vijf, zes, zeven jaren terug eenvoudig niet gedaald, maar loodrecht neergeploft is, dan is dit een bewijs, dat het Corps zich in een kwakkelperiode bevindt. De menigte kaarttafeltjes het vorig jaar, de verontwaardigde gezichten van hen, die gestoord werden in hun robber als er toevallig eens een paar dronken menschen binnen kwamen, de sombere en verveelde gezichten aan haast alle tafeltjes: dit alles zijn symptomen van verandering en van verandering in de richting eener burgersociëteit, van verval dus.

Onzinnig dit alles als een gevolg der studie te zien; enerzijds mag volkomen terecht gevraagd worden: als er nu eens een jaar door te veel plezier maken verloren gaat, wat dan nog? Anderzijds is plezier altijd met studie te combineren. Het is niet de studie, het is de doodsche geest in Delft, het zijn de gevolgen van het sociale bewustzijn ook, die ervoor zorgen, dat het zoo werd. Het zijn er zeer velen, die den volgenden middag met wroeging wakker worden, omdat ze dien nacht tot zeven uur op de sociëteit zaten, vergetend, dat deze uren tot de prettigste van hun leven zullen gaan behoren. Vergeten is men de prachtige kans die men krijgt, in Delft problemen op zijde te stellen en te leven, zooals men er zin in heeft, binnen de grenzen waarin dat mogelijk is. En deze grenzen zijn zeer wijd.

Men kan ten aanzien van den huidigen toestand hoofdzakelijk

drie standpunten innemen: men kan zeggen het is goed, zoals het is, en het moet zoo blijven. Het is goed, de ernst die er heerscht, het is goed, dat er om een uur zes menschen op de societeit zitten, het is goed, de mentaliteit, waarmede de foeten tegenwoordig aankomen, en het is goed, dat men zich niet met hen bemoeit, zoodat ze deze mentaliteit behouden. Dit staat gelijk met Corps-défaitisme, evenals de strooming in 1919, alleen oneindig geraffineerder. Ik wil daar nu niet verder op ingaan.

Men kan de verandering in de intensiviteit van het Corpsleven, de zwaai naar de groote maatschappij als een teeken des tijds aanvaarden, en weemoedig glimlachend zeggen: het is nu eenmaal zoo, wat wil je eraan doen. Dit is het tweede standpunt, en ik verwerp het eveneens. Omdat het ook anders kan. Omdat er een derde standpunt is, dat niet op een utopie berust. Een derde standpunt dat ervan uitgaat, dat de geleidelijke ontwikkeling van de verandering der laatste jaren op de ondergang van het ware studentenleven uit moet loopen, dat dit tot elken prijs wil voorkomen, en dus een felle reactie tegen de bestaande toestand in het leven wil roepen. Een felle reactie, een strijd op leven en dood. Want het is nog niet te laat, ik ben in mijn uiteenzetting zwartgallig geweest, er waren nog avonden, waarin het societeitsleven bloeide, waarin ieder ervan doordrongen was, dat hij hier voor zijn plezier zat, dat dit voor hem *het* centrum der gezelligheid der heele wereld was. Nog enkele jaren geleden waren zulke avonden veelvuldig, het is slaphed, het te doen voorkomen, of dat niet weer zoo, en nog beter, zou kunnen worden. De nare mentaliteit van de tegenwoordige eindexaminandi moet eruit geranseld worden, of met bier weggespoeld. Op de ruwste, d. i. doeltreffendste wijze behoort hem duidelijk gemaakt, dat al hun waanwijze theoretjes in duigen vallen, voor dit ééne groote, en toch zoo eenvoudige: de gezelligheid, de ontelbare uren met vrienden op de societeit doorgebracht, de uitbundige levensvreugde bij feesten, de scherpe critiek, de onophoudelijke wrijvingen en toch een zeker homogeniteitsgevoel, een gevoel dat het een genot is Delftenaar te zijn. Het zijn geen utopieën, die ik hier vertel, het is de ervaring, die leert, dat in het Corps ieder vorig geslacht zijn stempel drukt op het volgende: zoo er op de societeit één bepaalde groep van goede feestgangers en gebruikers is, zal zij de jongeren tot voorbeeld zijn, zoo deze groep zich intensief met het eerste jaar bezig houdt, zal dit eerste jaar ervan doordrongen worden, dat ze toch eigenlijk voor hun plezier in Delft studeeren, en zal de uitspraak: dat de studententijd de schoonste van iemand's leven is, langzamerhand als lichtende waarheid voor hun oogen komen. Want niet het feit, dat er 's middags aardig wat lieden eten en dat 's avonds tot één uur menig kaartje gelegd wordt, of menig groepje uitrust van de studie door samen wat te zwijgen of een probleempje aan te vatten — daarbij nimmer vergetend dat het om 9 uur weer college is — niet zulke feiten bepalen de societeitsgeest, doch wèl de hoeveelheid bier, die gebruikt wordt. De levenskracht der societeitsgeest is de mate waarin de societeit als gezelligheids- en pleziercentrum voor de leden onontbeerlijk is, en de gezelligheid op de societeit Phoenix is de biergezelligheid 's nachts; 's nachts als de burgers te rusten liggen en daar een aantal jonge levenslustige menschen onder een bier genoeglijk bijeen zitten, gelukkig en tevreden, in het volle besef hunner bevoorrechte positie, in het volle besef hunner afzondering van de maatschappij, in het volle besef student te zijn. Niet de te bestudeeren problemen of het vier-ruiten bod maken den mensch, die het Corps behoort af te leveren, doch wèl wordt dezen mensch gevormd door wilde avonturen, door velerhand ervaringen, aan elkander verteld onder het immer genoeglijke en immer lekkere en immer belangrijke glaasje bier.

Het is de plicht van ieder, die het goed meent met het D.S.C., eindelijk eens in te zien, dat het Corps heel geleidelijk, maar ook heel secuur, aan het veranderen is, dat we ons nog in een tusschenstadium bevinden, op een weegschaal als het ware, die nu nog naar beide zijden kan overslaan. Het is hoog tijd voor een reactie, het is hoog tijd, dat het eerste jaar leert, hoe het hoort, en hoe het vroeger geweest is, en er is slechts één lichaam, dat aangewezen is om hierin den leden voor te gaan: het bestuur der Societeit Phoenix.

Het bestuur der Societeit Phoenix, dat allereerst te waken heeft voor de geest in zijn zalen, dat vóór moet gaan in de feestvreugde, dat alle krachten moet inspannen, de Societeit Phoenix wederom tot dit onmisbare en onvervangbare gezelligheidscentrum te maken, waarvan men niet weg kan komen, zooals dit eertijds was. Dit is, en vooral nu, de éérste taak van het societeitsbestuur: vóór te gaan bij het verjagen van het sufheidsspook, het maatschappij-spook, of hoe men het dan ook noemen kan, dat zijn zalen momenteel bezoekt. En de leden, die dit eveneens als ideaal zien, zullen achter hun bestuur staan bij die taak.

Het zijn geen hersenschimmen, die ik vertel, ik geloof dat het zeer goed mogelijk, meer dan mogelijk, waarschijnlijk is, dat één vooraanstaande groep zijn stempel drukt op de societeitsgeest. Men kan hoogstens betreuren, als het noodig is, den eerstejaars de wil op te leggen, doch indien het noodig is, mag men er niet voor terugdeinzen.

Ik wil u een practisch voorbeeld noemen. Ik herinner mij een voorval verleden jaar, toen ik met eenige vrienden in een vroolijke stemming op de societeit zat, en wij er eenige eerstejaars bijhaalden,

die na een tijdje minder welwillend behandeld te zijn, tenslotte in de vreugde deelden. Deze jongelui, die tot dusver een, twee keer in de week op de societeit zaten, kwamen de week daarop naar ik ongemerkt constateerde, iederen dag. Of, om een nog sprekender voorbeeld te kiezen: wij zelve, d.w.z. onze vriendenkring in ons eerstejaar, zijn vanzelve zeer veelvuldig en zeer vaak op de societeit gekomen, omdat toentertijd eenige leden van het kroegbestuur een dusdanig opwekkend voorbeeld van plezier maken gaven, dat wij dit wenschten na te volgen.

Is dus het societeitsbestuur het aangewezen lichaam, waarop de groote verantwoordelijkheid rust, een einde te maken aan deze uiterst gevaarlijke depressie-periode, dan moet ook onder het oog gezien worden, dat deze taak van allesoverheerschend belang is. Dat het bestuur zijn taak niet vertroebeld mag zien, door tweeslachtigheid. Dat m.a.w. de taak, de societeit te beheeren, die het bestuur tot dusver op uitnemende wijze vervulde, aan een ander college moet worden overgelaten. Want niet slechts, dat ik het een levensbelang van het Corps acht, dat het kroegbestuur nog meer dan nu, en langer dan nu, in de zalen der societeit het voorbeeld geeft van bierdrinken, hetgeen, gecombineerd met de beheerstaak te zwaar zou zijn, er komt bovendien nog iets bij. Bij de keuze der commissie mag men slechts van één grondbeginsel uitgaan: dat zij geschikt zijn de societeitsgeest omhoog te halen, dat zij veel en goed feest weten te vieren. En iemand, die dit kan, en voor een administratieve taak totaal ongeschikt is, is desalniettemin een uitnemend kroegbestuurder. Daarom is het gewenscht dit bestuur te splitsen in een commissie, die het beheer verzorgt, en ik weet zeker, dat daarvoor liefhebbers te vinden zullen zijn, en een commissie van orde en vertegenwoordiging, bestaande uit vroolijke gebruikers.

Men kan mij tegenwerpen, nimmer zeven daarvoor geschikte menschen te vinden, en als dit zoo is, wat ik helaas ook vrees, al behoeft dit geenszins blijvend te zijn, zou men eventueel met vijf kunnen volstaan. En in ieder geval zou men als president, dat is de man die op het bestuur zijn stempel drukt, de daarvoor meest geschikte kunnen nemen, terwijl nu voor het presidentschap uitnemende administratieve en beheerscapaciteiten een *conditio sine qua non* is.

Een derde motief heeft de nood der tijden scherp naar voren gebracht: een goed bestuur der societeit is gewoonlijk homogeen, en heeft als zoodanig plezier met elkaar, is zichzelf genoeg. Het heeft allicht de neiging, zich af te zonderen op de C. K. en alsdan het genoegen te smaken geen sombere gezichten van zich vervelende leden in de benedenzalen te zien om zich aan te ergeren. Dat men daarbij de fout beging, de groote fout zelfs, zijn hoogste taak te vergeten, na te laten den leden tot voorbeeld te zijn, spreekt vanzelf. Dat men andere leden, die evenals het bestuur zelve, er prijs op stelden met vreugde door het leven te gaan, van de societeit vervreemde, ligt ook voor de hand. Niet alleen dus dat een splitsing het bestuur de vrije gelegenheid geeft, een voorbeeld te zijn bij het terugzwenken naar de oude koers, iets waarvan een kroegbestuur verwacht mag worden voorstander te zijn, ook zou de, tegenwoordig door verschillende omstandigheden waarop ik niet nader wil wijzen mindere, vroeger frequente C. K. Cultus een einde nemen. Het lijkt mij niet te veel geëischt, als ik vraag voor een levensbelang van het Corps, eenig particulier genoeg en op zijde te zetten.

Ik nader het einde van mijn inleiding, mijne heeren. Straks bij het debat, zal ik in de gelegenheid zijn, te verduidelijken wat u vaag leek, recht te zetten wat u verkeerd opvatte, en waar noodig mijn meening tegenover de uwe te plaatsen.

Ik heb gemeend, baseerend op de ervaring van de vier en een half jaar dat ik hier rondneusde, een waarschuwing tot u te moeten richten. Een waarschuwing die mij ingegeven werd door mijn liefde voor ons Corps, en voor het waarachtige studentenleven, dat ik, in tegenstelling wellicht met velen uwer, mocht leeren kennen. Ik geloof niet, dat men mij persoonlijk kan betichten, uit onkunde van hoogere zaken het bierdrinken tegenover het geestelijk knobelen te stellen, de domheid à tout prix te verdedigen. Ik zou het alleen een ontstellende ramp vinden, als de gulden waarheid op de klok in de middenzaal, een spreuk die gij wellicht nooit ontdekt hebt: „gezelligheid kent geen tijd” door de toekomstige generatie tot een trieste hoon zou worden. Het Corps is in een overgangsstadium, het ware studentenleven dreigt ten gronde te gaan. Er bestaat een geheim verbond tusschen alle goede Corpsleden, die elkaar steeds vinden en herkennen, door allerlei merkwaardige oorzaken. Ik roep deze goede Corpsleden op, om de anderen tot een voorbeeld te zijn, teneinde een tijdperk van vruchtbare reactie in te luiden. Men zal zich wat opofferingen moeten getroosten, men zal b.v. ertoe over moeten gaan een bestuursfunctie aan te nemen, ook al vinden de ouders het minder juist: n'importe, er staat te veel op het spel om het na te laten. De vijgen en de levenloozen mogen in het Corps nooit de overhand krijgen. Ook al zijn zij het onbewust, en hebben zij het beste voor. Hun invloed moet geweerd, het oude studentenbolwerk, dat pal staat temidden der troebele strooming der maatschappij, het bolwerk waaraan de buitenstaanders reeds twifelen, en dat inderdaad dreigt te vervallen, moet hersteld. Het is nog niet te laat.

C.P. Tonino
Markt 43

Prachtige sorteering
Tafelzilver

GROOTE KEUZE
RINGEN

Specialiteit in
MASSIEF GLADDE TROUW-
EN VERLOVINGSRINGEN

Delftsche Fotohandel

Fred. Alex Albers - Peperstraat 15

Groote sorteering CAMERA'S
— tegen laagste prijzen —
Ontwikkelen en afdrukken
— tegen billijk tarief —

Vakkundige behandeling

Heineken's
het
meest
getapte
BIER

Hoofdagent,
J. T. POST.

Hofleverancier

N.V. Stoomblekerij en
Chemische Wasscherij
„Ozon”, Voorburg
Telegram-Adres: Ozon-Voorburg
Telefoon Int. 19-20

Wasscherij van alle
soorten Goederen.

SPECIALE AFDEELING
Fijngoed - Strijkerij

Volledig tarief op aanvraag
verkrijgbaar.

Heeren Studenten!

Mogen wij ons beleefd aanbevelen voor de levering van uitsluitend eerste kwaliteit MELK, FLESSCHENMELK, ROOM, NATUURBOTER, KAAS, EIERN en FIJNE VLEESCHWAREN tegen scherp concurrerende prijzen.

Hoogachtend, NOL VAN SCHIE,
Kromstraatsteeg 3 :-: Telefoon 1008

Fa. L. H. VAN MIERLO
MARKT 38 TELEF. 554

Kleding gemaakt en naar maat
Sportkleding naar maat

Vraagt onze uitgebreide Stalencollecties

A.J. PRINS
Cnoorstraat 4 - Delft

Speciale aanbieding
in Teekentafels.

OUDESTA ADRES
voor HEERENMODE IS

Gebros. GIessen
MARKT 30
OPGERICHT 1 NOV. 1829

Stalhouderij
KÖHLER
Telefoon 14076

Levering van 1ste kl. equipages
voor alle gelegenheden
de Ruyterstraat 50-51 - 's-Gravenhage

G. DE BRUIJN
KAPPER D.S.C.

Dames- en
Heerenkapper

OUDE DELFT 74
TELEFOON 641

EET
HANHART'S
BROOD

met goud
bekroond

N. V. HEES & CO. - DELFT
Fabriek van Muziekinstr. en Radio apparaten.
Electr. Kunstspel en Handspel Piano's. — Electr. Pneumatische en Handspel Orgels. — Keuze uit plm. 300 instrumenten.
Levering van elk gewenscht merk tegen den laagsten prijs.

Toonzalen VOORSTRAAT 38-40.

His Master's Voice, Columbia, Worldtophone, Stand-, Tafel- en Koffer apparaten, platen en benodigdheden.
Speciale H & C Radio-apparaten en Gramofoonversterkers, gebouwd in moderne en antieke kasten, keuze uit ruim 200 diverse modellen.

Groote keuze violen, strijkstokken, snaren en benodigdheden.
Hoofd-depot Guitaren en Mandolines GELAS. — Koperen en houten blaasinstrumenten. — Jasz artikelen.
Muziekboeken voor alle instrumenten.

PEPERSTRAAT 8-10.

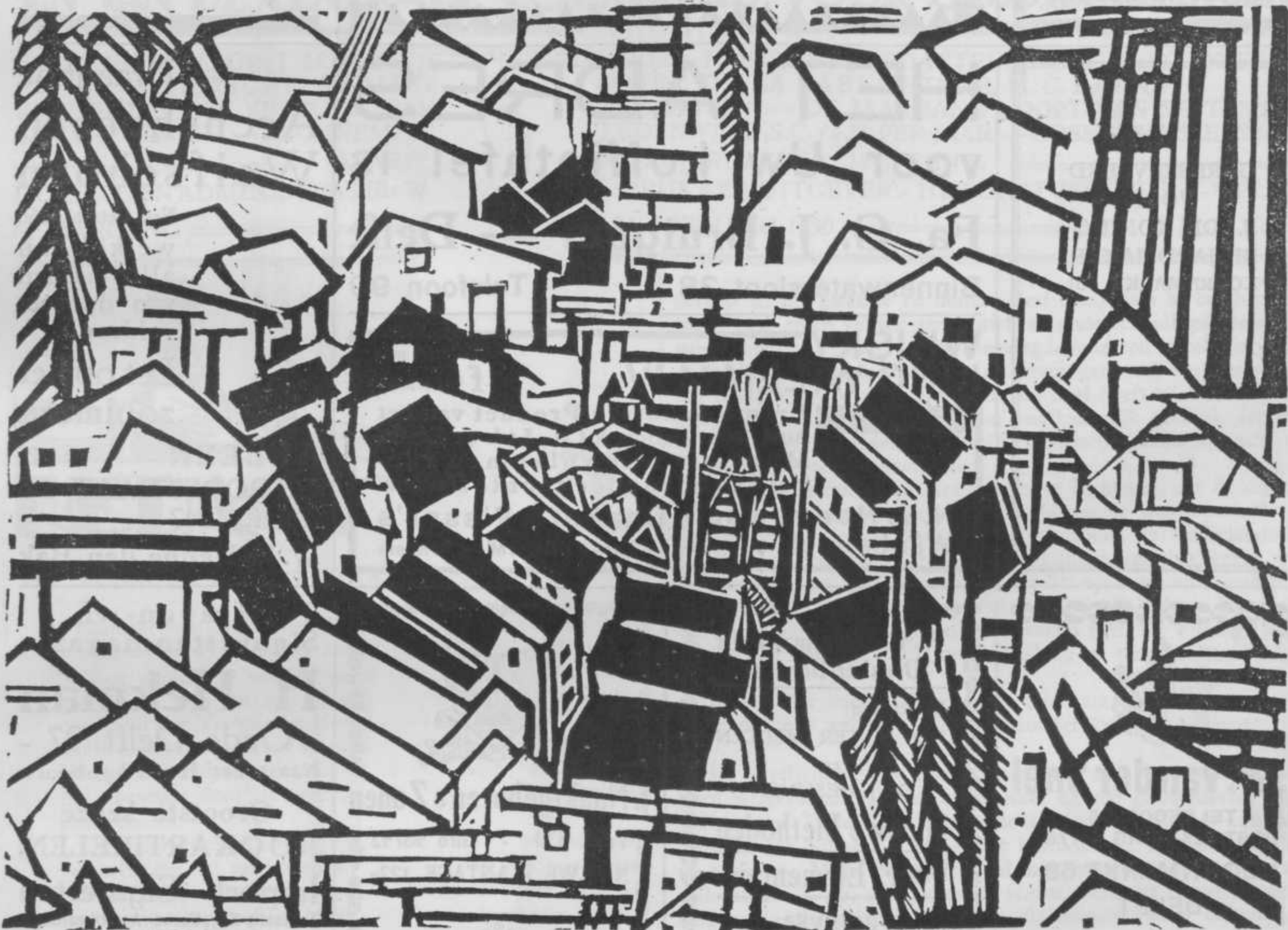
Magazijnen DEN HAAG { Prinsstraat 36-38.
Fred. Hendriklaan 295.

Een goed adres
voor
Huisschilder
en
Glazenmaker
is
D.v.Noortwijk
Markt 66a - Delft

Promotie
Clubs
Afschids...
FOTO'S
WITTE
GODENSTRAAT 140, TEL. 110

J. Barletts
Delft
Verkoop 100 - Tel. 100
Koopman
en Commissionair in
GROENWAL
BA TRAV

Diverse soorten Pip
en Sigaretten
Pippen
Pippen

AANKOMERS VAN
TIMMER
EN BEKLEEDINGEN
Dit is een...
AANKOMING

AANKOMING
Dit is een...
AANKOMING

Vleeschhouwerij
Rud. Kalla-Valkens
en Lamsvleesch
AANKOMING

REPARATIE
OUDE DELFT 10
G. VAN DONK
Leger-Waarschouder
en Automobielhandel
Motor
Dit is een...

Voor Uw Koffietafel is er altijd toch
W.G.v.d.HAM
W.G. VAN DER HAM
Dit is een...
W.G. VAN DER HAM

C.M. Meuwis
REPARATIE
DIT IS
REPARATIE
DIT IS

J. Baretta Delft

Voorstraat 105 - Tel. 151
Postrekening No. 109854

Koopman
en Commissionair in
**GROENTEN
EN FRUIT**

voor binnen- en buitenland

Leverancier
Societeit „Phoenix”

Promotie Clubs

Afscheidsdiner of souper

FOTO'S

ADRES

WITTE

CORPSFOTOGRAAF

COENDERSTRAAT 49 - TEL. 240

GERESERVEERD
VOOR
J. DE KONING
BILJARDMAKER
KOORNMARKT 51

HET ADRES voor Uw koffietafel is

Fa. G. J. Bruigom — Delft

Binnenwatersloot 38

Telefoon 99

WHISKY KING WILLIAM IV

Verlangde prijs
f 6. p. flesch

Prima Schotsch Product van het
huis John Gillon & Co., Ltd. te Leith.
Munt uit door volkomen rijp-
heid en bijzonder zachte flavour.

N. V. Hoogewerff, Chabot & Visser's
Wijnhandel Den Haag — ROTTERDAM — Arnhem

Draagt de Archshoes en Welfschoen

Ned. Octrooi 4466
welke aan
alle eischen
van de voet
voldoen.

Let op het
zoolmerk

ALLEEN
CHOORSTRAAT 26
Telef. 1247

W. H. Heijne den Bak

C. W. van der Snel

TELEFOON 65
POSTREKENING 44178
KOORNMARKT 68

DELFT

Vleeschhouwerij

1^e KWALITEIT
Rund-, Kalfs-, Varkens-
en Lamsvleesch

W. D. Meinema, Delft
Drukker-Uitgever

Verschenen:

Prof. H. TER MEULEN

en

Dr. J. HESLINGA

Nieuwe Methoden

voor **Elementair-**

analyse

Prijs . . . f 1.25

Zooeven verscheen:

AANVULLING

Prijs . . . f 0.50

J. Naaktgeboren & Zonen

Telef. 530 - Giro 48742

NIEUWE PLANTAGE 122a

AANNEMERS VAN
TIMMER-, METSEL-
EN BETONWERKEN

Onderhoud van huizen enz.

Sigaren- en
Sigarettenmagazijn

H Hekman

- Oude Delft 97 -
Naast het Hoofdgebouw

Grootste keuze
ROOKARTIKELEN.

Import - Sigaretten
Turksche-Egyptische- Amerikaanse,
Algiersche - Indische enz.

Diverse soorten Pijp-
en Sigarettentabak

Sigaren van de beste fabrieken

Pijpen . . . . . Pijpen
Concurrerende prijzen

C. M. Meeuwis
KAPPER

Hippolytusbuurt 37
DELFT

Parfumerieën en
Toilet-Artikelen
van de Huizen

HOUBIGANT
ROSINE COTY

SPECIALE
HEERENSALON

Voor Uw koffietafel is en blijft toch
W. G. v. d. HAM

het besteadres

Wij leveren U steeds eerste
kwaliteiten dagelijks versch

Grootste sorteering

Vleesch en vischconserven
Verkade's artikelen
Wijnen van Kempinsky

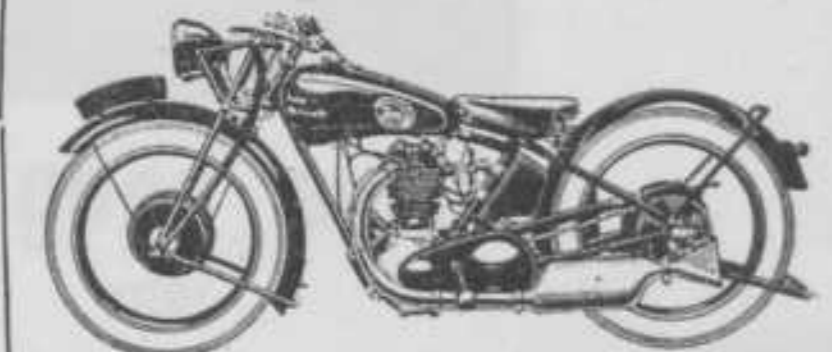
Zie vooral de Etalage: **OUDE DELFT 111**
bij de Binnenwatersloot

Bestellingen worden
aan huis bezorgd

Aanbevelend:

W. G. VAN DER HAM

Oosteinde 165 (hoek Molslaan) Telefoonnr. 885
Oude Delft 111, Tel. 157 - Frederik Hendrikstraat 9

Rijwiel-, Motor-
en Automobiël-handel

Agent der
Rudge-Whitworth Motoren

G. VAN DONK

OUDE DELFT 10
GIRO 91845 - DELFT

REPARATIEN

Komt U de nieuwe modellen
Rudge-Whitworth motoren 1930
eens bezichtigen?